

Mr S. Kanapathipillai

சபாரத்தினம்

முதலாண்டு நினைவு மலர்

11.12.1993

SABARATNAM

FIRST ANNIVERSARY MEMORIAL NUMBER

11.12.1993

சபாரத்தினம் முதலாண்டு நினைவு மலர்

தேவாரம்

பிடியதன் உருவுமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடும் அவரிடர்
கடிகண பதிவர அருளிஎன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே.

சாநாளும் வாழ்நாளூந் தோற்றமிவை
சலிப்பாய வாழ்க்கை யொழியத்தவம்
ஆமா றறியா தலமந்துநீர்
அயர்ந்துங் குறைவில்லை ஆனேறுடைப்
பூமாண் அலங்கல் இலங்குகொன்றை
புனல்பொதிந்த புன்சடையி னான்உறையும்
தூமாண் கடந்தைத் தடங்கோயில்சேர்
தூங்காணை மாடந் தொழுமின்களே.

நீநாளும் நன்னெஞ்சே நினைகண்டாய் யாரறிவார்
சாநாளும் வாழ்நாளூஞ் சாய்க்காட்டெம் பெருமாற்கே
பூநாளூந் தலைசுமப்பப் புகழ்நாமஞ் செவிகேட்ப
நாநாளும் நவின்றேத்தப் பெறலாமே நல்வினையே.

— திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

அன்னம் பாலிக்குந் தில்லைச்சிற் றம்பலம்
பொன்னம் பாலிக்கு மேலுயிப் பூமிசை
என்னம் பாலிக்கு மாறுகண் டின்புற
இன்னம் பாலிக்கு மோஇப் பிறவியே.

எல்லா வுலகமு மானாய் நீயே
யேகம்பம் மேவி யிருந்தாய் நீயே
நல்லாரை நன்மை யறிவாய் நீயே
ஞானச் சுடர் விளக்காய் நின்றாய் நீயே
பொல்லா வினைக ளறுப்பாய் நீயே
புகழ்ச்சே வடியென்மேல் வைத்தாய் நீயே
செல்வாய் செல்வந் தருவாய் நீயே
திருவையா றகலாத செம்பொற் சோதீ.

எத்தாயர் எத்தந்தை எச்சுற் றத்தார்
 எம்மாடு சும்மாடாம் ஏவர் நல்லார்
 செத்தால்வந் துதவுவார் ஒருவ ரில்லை
 சிறுவிறகால் தீழுட்டிச் செல்லா நிற்பர்
 சித்தாய வேடத்தாய் நீடு பொன்னித்
 திருவாணைக் காவுடைய செல்வா என்றன்
 அத்தாவுன் பொற்பாதம் அடையப் பெற்றால்
 அல்லகண்டங் கொண்டடியேன் என்செய் கேனே.

— திருநாவுக்கரசு நாயனார்

பித்தாபிறை சூடிபெரு
 மானே அருளாளா
 எத்தான்மற வாதேநினைக்
 கின்றேன்மனத் துன்னை
 வைத்தாய்பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய்
 நல்லூர் அருட்டுறையுள்
 அத்தாஉனக் காளாயினி
 அல்லேன்எனல் ஆமே.

அந்த ணாளன்உன் அடைக்கலம் புகுத
 அவனைக் காப்பது காரண மாக
 வந்த காலன்தன் ஆருயி ரதனை
 வவ்வினாய்க் குன்தன் வண்மைகண் டடியேன்
 எந்தை நீஎனை நமன்தமர் நலியின்
 இவன்மற் றென்னடி யான்என விலக்கும்
 சிந்தை யால்வந்துன் திருவடி அடைந்தேன்
 செழும்பொ ழில்திருப் புன்கூர் உளானே.

மற்றுப் பற்றெனக் கின்றி நின்திருப்
 பாத மேமனம் பாவித்தேன்
 பெற்ற லும்பிறந் தேன்இ னிப்பிற
 வாத தன்மைவந் தெய்தினேன்
 சுற்ற வர்தொழு தேத்துஞ் சீர்க்கறை
 யூரிற் பாண்டிக் கொடுமுடி
 நற்ற வாஉனை நான்ம றக்கினும்
 சொல்லும் நானமச்சி வாயவே.

— சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

திருவாசகம்

சிவபுராணம்

நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன்தான் வாழ்க
 இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சி னீங்காதான் தாள்வாழ்க
 கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
 ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
 ஏகன் அனேகன் இறைவ னடிவாழ்க
 வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க
 பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞுகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
 புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
 கரங்குவிவார் உள்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
 சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்குஞ் சீரோன் கழல்வெல்க
 ஈச னடிபோற்றி எந்தையடி போற்றி
 தேச னடிபோற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
 நேயத்தே நின்ற நிமல னடிபோற்றி
 மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்ன னடிபோற்றி
 சீரார் பெருந்துறைநம் தேவ னடிபோற்றி
 ஆராத இன்பம் அருளு மலைபோற்றி
 சிவனவன்என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
 அவனரு ளாலே அவன்தான் வணங்கிச்
 சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுரா ணந்தன்னை
 முந்தை வினைமுழுது மோய உரைப்பனியான்
 கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
 எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
 விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
 எண்ணிறந் தெல்லை யிலாதானே நிற்பெருஞ்சீர்
 பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன்.
 புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
 பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல்லகர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
 செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
 மெய்யேஉன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
 உய்யஎன் உள்ளத்துள் ஓங்கார மாய்நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
 ஐயா எனஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே
 வெய்யாய் தணியாய் இயமான னாம்விமலா
 பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி

மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே
ஆக்கம் அளவிறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருந்தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பில்
நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
நிறங்களோ ரைந்துடையாய் விண்ணோர்க் ளேத்த
மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை
மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் புழுவழுக்கு மூடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிவை
மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்தஅன் பாகிக் கசிந்துள் ளுருக்கும்
நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காஅட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேனா ரமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில்வஞ் சங்கெடப்
பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதார் உள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே
நீராய் உருக்கியென் ஆருயிராய் நின்றானே
இன்பமுந் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே
அன்பருக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாஞ்
சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
ஈர்த்தென்னை யாட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய்நின்ற
தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேஎன் சிந்தனையுள்

உன்றான உண்ணா ரமுதே உடையானே
 வேற்று விகார விடக்குடம்பி னுடகிடப்ப
 ஆற்றேன்எம் ஐயா அரனேஓ என்றென்று
 போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
 மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பை கட்டழிக்க வல்லானே
 நள்ளிருளில் நடட்டம் பயின்றாடும் நாதனே
 தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 அல்லற் பிறவி அறுப்பானே ஓவென்று
 சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
 பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

அன்றே என்றன் ஆவியும்
 உடலும்உடைமை எல்லாமும்
 குன்றே அனையாய் என்னைஆட்
 கொண்டபோதே கொண்டிலையோ
 இன்றோர் இடையு ரெனக்குண்டோ
 எண்டோள்முக்கண் எம்மானே
 நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய்
 நானோஇதற்கு நாயகமே.

யானேதும் பிறப்பஞ்சேன் இறப்பதனுக் கென்கடவேன்
 வானேயும் பெறில்வேண்டேன் மண்ணாள்வான் மதித்துமிரேன்
 தேனேயும் மலர்க்கொன்றைச் சிவனேஎம் பெருமான்எம்
 மானேஉன் அருள்பெறுநாள் என்றென்றே வருந்துவனே.

முத்திநெறி அறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
 பத்திநெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்
 சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட
 அத்தனெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

— மாணிக்கவாசக கவாமிகள்

திருவிசைப்பா

கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக்
 கரையிலாக் கருணைமா கடலை
 மற்றவர் அறியா மாணிக்க மலையை
 மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச்
 செற்றவர் புரங்கள் செற்றஎஞ் சிவனைத்
 திருவீழி மிழலைவீற் றிருந்த
 கொற்றவன் தன்னைக் கண்டுகண்(டு) உள்ளம்
 குளிரஎன் கண்குளிர்ந் தனவே.

— சேந்தனார்

திருப்பல்லாண்டு

பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி
 அழுதிடப் பாற்கடல் ஈந்தபிரான்
 மாலுக்குச் சக்கரம் அன்(று)அருள்
 செய்தவன் மன்னிய தில்லைதன்னுள்
 ஆலிக்கும் அந்தணர் வாழ்கின்ற
 சிற்றம் பலமே இடமாகப்
 பாலித்து நட்டம் பயிலவல்
 லானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே.

— சேந்தனார்

புராணம்

உலகெ லாம்உணர்ந் தோதற் கரியவன்;
 நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்;
 அலகில் சோதியன்; அம்பலத் தாடுவான்
 மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிப்பின்
 வேண்டு கின்றார்
 "பிறவாமை வேண்டும்; மீண்டும் பிறப்புண்டேல்
 உன்னை என்றும்
 மறவாமை வேண்டும்; இன்னும் வேண்டுநான்
 மகிழ்ந்து பாடி
 அறவா! நீ ஆடும் போதுன் அடியின்கீழ்
 இருக்க" என்றார்.

— சேக்கிழார்

வான்முகில் வழாது பெய்க் மலிவளஞ் சுரக்க மன்னன்
 கோன்முறை யரசு செய்க குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
 நான்மறை யறங்க ளோங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
 மேன்மைகொள் சைவ நீதி விளங்குக வுலக மெல்லாம்.

— கச்சியப்ப சிவாசாரியார்

தன்னிகரில்லாத் தலைமகன்

அ. பஞ்சலிங்கம்,

அதிபர் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி.

கல்விதரும் கோவிலாகிய பாடசாலையையும் ஆண்டவன் வதியும் அருள் நிறைந்த தலத்தையும் ஆலயம் என ஒப்புநோக்கிக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து பாடசாலையின் பெருமையும் சிறப்பும் மிகத் துல்லியமாக விளங்கும். சமூகத்தோடு இணையாத பாடசாலையும் பாடசாலையை விட்டு விலகி நிற்கும் சமூகமும் நிறைவற்ற நிலையிலேயே காணப்படும். இவ்வாறு பாடசாலையைச் சமூகத்தோடு இணைக்கின்ற தன்மை பொதுவாகப் பலபடப் பேசப்பட்டாலும் அது ஆளுமை நிறைந்த சில அதிபர்களாலேயே நடாத்தப் பெறுகிறது.

பாடசாலை ஓர் முழுமையான அறிவாலாயமானதால் இது சமுதாயத்திற்கு ஒரு சீரிய வழிகாட்டியாக அமையும். அத்தகைய சீரிய தன்மையைத் தருவதால் ஒரு நிறைவான அதிபரின் பங்கு அலாதி யானது. அத்தகைய சிறந்த அதிபராக அமரர் என். சபாரத்தினம் அவர்கள் காணப்பட்டுள்ளார்கள். நல்ல ஓர் அதிபர் நல்லதோர் ஆசிரியருமாவார். அதன்படியே நல்லாசிரியனாகவும் நல்லதிபராகவும் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியை நெறிப்படுத்தி நீடு வாழவைத்த தலைமகனாக அமரர் அவர்கள் காணப்பட்டார்கள். 1945-1946 ஆம் ஆண்டுகளில் எமது கல்லூரியில் ஆசிரியராகச் செவ்வனவே கடமையாற்றிய அமரர் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளிலும் தான் பிறந்த கிராமமாகிய காரைநகரிலும் ஆசிரியராகவும் அதிபராகவும் பணியாற்றிய பின் 1962இல் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி அவரது உயர்ந்த வழிகாட்டலைப் பெற வேண்டுமென்ற ஒரு நியதி இருந்த காரணத்தால் உப அதிபராகப் பதவி பெற்றார். பின் 1964இல் எமது கல்லூரியின் அதிபரானார். புகழ்

ஏணியில் ஏறத் தொடங்கியிருந்த யாழ் இந்துவை அதன் உச்சிக்கு ஏற்றி வைத்த பெருமை அமரர் அவர்களையே சாரும். தனது சீரிய பணிகளின் திறத்தால் அகில இலங்கை ரீதியில் யாழ் இந்து புகழ்க்கொடி நாட்டத் தொடங்கியது. ஐந்தாம் ஆண்டுப் புலமைப் பரிசிலில் சித்தியடையவேண்டும். அதன்மூலம் யாழ்ப்பாணம் இந்துவிலேதான் தாம் கற்க வேண்டுமென இலங்கை முழுவதும் வாழும் ஒவ்வொரு தமிழ் மாணவனும் அவனுடைய பெற்றோரும் நினைக்கும் நிலைக்கு உருவாக்கிய பெருமை அமரர் அவர்களையே சாரும். அறுபதுகளிலும் எழுபதின் ஆரம்ப காலகட்டத்திலும் தமிழ் உணர்வு மேலோங்கத் தொடங்கிய காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியைத் தமிழர்களின் ஒரு தலைமைப் பாடசாலையாக ஆக்க வேண்டும் என்ற பெரு விருப்புடன் அவர் செயற்பட்டு வந்ததை அவருடன் இணைந்த நண்பர்கள் வாயிலாக அறிகிறோம். அவருடைய எண்ணப்படியும், முயற்சியின் திறத்தாலும் யாழ்ப்பாணம் இந்து புகழ்க்கொடி நாட்டியது. இந்த வகையிலும் அவர் தலைமகன் ஆகிறார்.

சிறந்த ஆங்கிலப் புலமை நிறைந்தவர், தமிழ்ப்பற்று மிக் கவர், இவற்றின் காரணமாகச் சிறந்த நாவன்மை படைத்த நல்லறிஞனாக எல்லாராலும் அவர் புகழப்பட்டார். நகைச் சுவையுடன் உரையாற்றும் வன்மைபடைத்த அவர் உரையைக் கேட்பதற்காகக் கூடும் சபையோர் பலர். சொல்வல்ல வராக சோர்விலாதவராக பணியாற்றியவர். நல்லறிஞர் கூட்டத்திற்கு ஒரு தலைமகனாம். இலங்கை ஆசிரியர் சங்கத்தின் தலைவராகப் பணியேற்று ஈழத்து ஆசிரியர்களின் கடமையுணர்வை அவர்தம் சிறப்பை உலக நாடுகள் பல வற்றில் பறைசாற்றினார். கல்லூரிக் காலத்திலும் தன் அன்பாலும், பண்பாலும் ஆசிரியர்கள் எல்லோருடைய நெஞ்சிலும் இதய தீபமாக ஒளிவிட்டவர். மாணவர்கள் இவரை மாதா, பிதா, தெய்வ வரிசையில் வைத்துப் போற்றினர். 'என்-சப்' என்று எல்லாராலும் உள்ளன்புடன் போற்றப்பட்டார்.

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி என்னும் பெரிய கப்பலைக் கிட்டத்தட்ட 10 ஆண்டுகள் கல்வி என்னும் பல்கடற் பரப்பில், மிகத் திறமையாக ஓட்டிச் சென்ற மீகாமன்-தலைமை மாலுமி என்றே இவரை வர்ணிக்கலாம். அவ்வளவு சிறப்பாகக் கல்லூரிக் காலத்தில் கல்லூரிக்கு ஏற்

படும் பிரச்சினைகளை சமாளித்துப் 'புகழ்' என்ற கரையில் யாழ்இந்துவாகிய பெரிய கப்பலைக் கரைசேர்த்தார்.

அத்தகைய தலைமகன் 'கல்லூரியே சமுதாய அச்ச' என்பதைப் பிரதிபலிப்பதாக ஈழநாடு பத்திரிகைக்கு ஆசிரிய ராகப் பொறுப்பேற்று சிறந்த பணி புரிந்தார். உயர்ந்த சிந்தனைகளுடன் கூடிய நிறைந்த புலமைபூத்த இவரது ஆசிரியர் தலையங்கங்களைப் பலமுறை வாசித்துப் பயன் கண்டவர் பலர். அது நூலுருவாகி வெளிவந்தது என்பது தலைமைத்துக்கு தக்க சான்று.

'தக்கார் தகவிலர் என்பது அவரவர் எச்சத்தாற் காணப்படும்' என்பதற்கிணங்க தனது சீரிய செயல்கள் போல் தலைசிறந்த ஒரு வைத்திய கலாநிதியையும் நன் கலமாக எமது சமூகத்திற்குத் தந்தமை ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய சீரிய பணிகளைப் பலபட ஆற்றிய அமரர் 'என்-சப்' அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் ஏற்றிவைத்த அறிவுச்சுடர் என்றென்றைக்கும் வளர்ந்து பிரகாசிக்கச் செய்வதும், அது சமுதாயத்திற்குப் பயன்படும் வண்ணம் தொடர்ந்து செய்வதும், அவரது நன்மாணாக்கர், யாழ் இந்துவின் ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் அனைவரது கடமை யாகும். இதுவே 'தன்னிகரில்லாத் தலைமகன்' அமரர் என். சபாரத்தினம் அவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரிச் சமூகம் செய்யும் கைமாறு ஆகும்.

சிந்தனைச் சுதந்திரத்திலோ, பேச்சுச் சுதந்திரத்திலோ தலையிடக்கூடிய எந்தத் தத்துவத்தையும் ஆசிரியர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஆசிரியர்கள் சுதந்திரமாக வாழவேண்டும்; சுதந்திரமாக நடமாடவேண்டும்; சுதந்திரமானவர்களாக இருக்கவேண்டும். இதற்குத் தடை வருமானால் ஆசிரியரின் திறமை பாதிக்கப்படும்.

— ஹண்டி பேரின்பநாயகம்

Namasivayam Sabaratnam - He lived until he died.

C. Subramaniam - Principal Emeritus

The passing away of my dear friend Sabaratnam will recall many memories and bring great sadness to his old pupils and friends who knew him at the height of his powers and who had the good fortune to experience the range of those powers. As I look back upon the years I have known him and assess his worth against all other personalities I have known, I realize what an outstanding person he was. Teacher-*par-excellence*, Principal of a great school, Trade Union worker, delegate to International Education Conferences in Rome, Paris, London, Cardiff and twice to Delhi, a journalist and a deeply religious man. He packed so much into his life. The heights that were achieved by him were the result of his own endeavours, his own capacity for work. He was from a middle class family. His parents were not affluent. They were orthodox Hindus who brought him up in a deeply religious environment. They shielded him from the darker side of life. Sabaratnam's was an exemplary life. He was a strict teetotaler, a non-smoker and by present day moral standards, he lived and worked in a higher moral plane than most of us. All these he owed to his parents; but they did not have the means to give him a university education. He was a self-made man whose passionate persistence to qualify himself made him go about and learn what he could, where he could. He had the rage of a scholar and his thirst for knowledge was insatiable. He left no branch of knowledge untouched and touched none which he did not adorn. "*Nullum quod teligit non ornavit*" as Dr. Johnson said of Goldsmith.

I first came to know him in 1927, the year that Mahatma Gandhi visited Jaffna. He had just passed the E.S.L.C. from Karainager Hindu and joined Jaffna Hindu College. He was one of a group of volunteers who attended on Mahatmaji.

After four years in Jaffna Hindu, he had gone to Jaffna College for his London Inter Arts examination. He then came under the influence of Handy Perinbanayagam and his Gandhian way of life. The spell that Perinbanayagam cast on him was to remain through his life. He idolized the master. Long after the

master passed away, he worked hard to collect his writings and speeches and helped to produce the Handy Perinbanayagam Memorial Volume. It is strange that the person, whose educational and political life was so moulded by the master, was never in the inner circles of the Youth Congress. His name does not appear in the history of the Y.C., written by Santasilan Kadirgamar and approved by a panel of which he was a member. The reason may be that, by the time Sabaratnam had come of age politically, the Youth Congress had ceased to exist. Its last sessions were in 1941 when Sabaratnam was an assistant teacher in Skantha Varodaya College. It is safe to say that his loyalty to the master, bordering almost on idolatory, made him work so hard to produce the Perinbanayagam Memorial Volume.

Kandiah Upathiyayar, the Founder-Manager of Skantha Varodaya College, had an ideal that the teaching of Latin would make the school elitist and so appointed him to teach that subject. His teaching career thus started here and this college was always proud of this fact. This was the most momentous period of his life. His graduation and his marriage took place during this period. He was very attached to Kandiah Upathiyayar and to Skantha. After he left the College he never failed to attend an important function there. He contributed to the College Magazine learned articles and wrote about teachers when they retired or passed away.

While teaching in Skantha he had gone to a teacher at St. Patrick's College, a reputed logic teacher, and consulted him about offering that subject for his degree. He had been told that at least two years study was needed to do that. Then he had come to me. I told him that it was easy for one of his capacity. The paper on epistemology was a little hard but Bertrand Russell's book, 'Problems of Philosophy' covered that subject and I told him what chapters to study. He did that and passed his London BA with logic as one of the subjects. He was very grateful to me for the help. Mr. Sivasubramanian later Principal of Skantha passed his BSc the same year. They both prepared for the degree while teaching.

I consulted him when an offer was made to me to go to Skantha as Principal. He said I would be taking a risk to leave Jaffna Hindu, where I was then teaching, and going to a school which was not doing well, and that he was himself leaving to go to Karainagar Hindu. Anyway, I went to Skantha - Sabaratnam welcomed me and gave me full co-operation. He was very satisfied with my teaching and administration and was very hopeful of my success. He left after a few months. The principalship of Karainagar Hindu was vacant and both of us went canvassing the directors of Jaffna Hindu and branch schools. When we went to Hindu Board Rajaratnam, he told us that an uncle of Sabaratnam's wife was going about seeing the directors on behalf of Thiagarajah. Thiagarajah was appointed Principal and Sabaratnam left for Jaffna Hindu.

In 1952, he saw me and wanted me to take on my staff his brother-in-law, Suntherasivam. I gladly agreed as I had known that Suntherasivam had been educated at St. Joseph's and Trinity Colleges. He proved an asset to the school and I was very grateful to Sabaratnam for the gift of a teacher who was almost reckless in his use of his talents to make Sakntha as good a school as those where he had studied. I lost a very good friend when he passed away some years ago in the United Kingdom. I do not know the details of Sabaratnam's service thereafter. He was in Victoria College either as pupil or teacher. He had great admiration for *Saiva Periar* Shivapathasunderam. He was the joint Secretary of the *Periar* Centenary Celebration Committee and helped to republish his works.

He was in Chayakachcher Hindu College for some years and went back to Jaffna Hindu as Vice-Principal in 1962, the year I retired from Skantha, and Principal in 1964. In 1964, the Jaffna Hindu College Old Boy's Association feted him at a dinner on his appointment as Principal and I had the honour of presiding over the function.

It is my opinion that Sabaratnam should have become Principal of a smaller school, where he could have used his initiative and hard work to develop it, according to his educational principles. Jaffna Hindu has had great principals, men of stature, who had over the years made her a leading school in the island. Lesser men would have rested on her laurels but Sabaratnam knew that laurels fade and that he should make his own contribution to her greatness - he did that in many ways. The former principals were almost dictators and imposed their will on the teachers. This is what Sabaratnam has said about his work, "A Principal is the pivot of the entire school. He is really the captain and coordinator of the army that fights ignorance." I always considered myself as '*primus inter pares*' - first among equals - in Jaffna Hindu College. There were, in my time, more than one teacher eminently qualified to be the head. It so happened that I was appointed and others took it in their stride and worked as a team. That is the spirit of camaraderie that prevailed!"

The former principals did not have this modesty. Sabaratnam refused to occupy the principal's chair even after he was confirmed. He stuck to the Vice Principal's chair. This was a fresh outlook and the teachers gave their full co-operation.

He had different ideas of enforcing discipline among the pupils. While the former principals made a regular ritual of corporal punishment, Sabaratnam took the pupils into his confidence. He made them participate with him in the pursuit of ideas and motivated them to think about life in all its aspect. He was almost a surrogate parent to them, a tradition new to Jaffna Hindu. The pupils joined him cheerfully in the various activities of the college. The standards he set were exacting, but he set an example of hard work. He did a lot of teaching in addition to his administrative work and, as we have said before, he was a first class

teacher who was able to ignite in them an enthusiasm for the subjects he taught, and thus the pupils disciplined themselves without any fear of punishment.

He was always a teachers' man and fought for their rights. He continued to be an active member of the teacher's associations even after becoming principal, the only principal to do so. Sabaratnam and I used to travel to different parts of the island to attend the annual session of the All-Ceylon Union of Teachers and to Colombo for the committee meetings. He made valuable contributions to discussions at these meetings and served on many committees. He was later President of the NPTA and A.C.U.T. and went as a delegate to different parts of the world. When these associations ceased to exist, we formed the National Union of Teachers. Sabaratnam, who had edited the "*Ceylon Teacher*" for the A.C.U.T. for many years, became the editor of the '*Guru*', the new journal of the N.U.T.

He retired in 1971. The retired Chief Justice, T.S. Fernando was the chief guest at the Prize Day held that year. He and others eulogised Sabaratnam's services. I attended the function and I could not help a lump in my throat and moist eyes as I listened to the speakers. Thus ended his great educational work.

In 1978, he served on a commission, consisting of S. Thambithurai, retired District Judge, M. Pasupati, retired accountant and himself, to inquire into the management of the Manipay Maruthadi Vinayagar Temple. The inquiry lasted two weeks and the commission reported that there was a strong case for the temple to be made a public trust. Sabaratnam grilled the managers mercilessly and made them admit the abuses in the temple management. After the inquiry, I told him he had missed his vocation, and that he should have become an advocate. Subsequently, the temple was made a public trust.

K.C. Thangarajah, the proprietor of the Tamil Daily, '*Eeladadu*', invited him to become its managing editor. He preferred him to professional and experienced journalists, as he was sure Sabaratnam would give the paper a new tone and a new perspective. It was an unpaid job; he has had no experience of journalism. He was beginning to have his enlarged prostate trouble. But he accepted the invitation. I have seen him on many days, sitting in the verandah of his home and discussing the editorials with Parvathynatha Sivam, son of the great Tamil scholar Mahalinga Sivam, himself a good Tamil scholar.

At the end of the discussion, the editorial evolved. He drew extensively from the western classics and world events. He thought in English and then translated his ideas into Tamil. The sceptics who thought his editorials would flop, were surprised at the freshness of his ideas. The readers looked forward more to the editorials than to the news, but unfortunately, his reference to the Trojan Horse in regard to the militants, incurred their ire and they damaged the press.

Sabaratnam had a felicitous command of the English language. His speeches, always packed with reliable information, were delivered in an easy relaxed fashion. In later years, he developed a simple Tamil style and became an effective speaker in both languages. In spite of illness, he was ever willing to accept invitations to speak and travelled widely to do so.

My readers may wonder how we, who were so different in our private lives, could get on so well. He was on a higher moral plane and I was used to a permissive way of life. My answer is that at the extremes of our lives, we were opposed, but in the middle, where our lives overlapped, we had enough in common, the common ground was the ideas and activities that brought us together, enough to understand each other and enough difference for there to be something to exchange.

I regret that my name has appeared in so many places in this article. Our lives have run into each others so closely that it is not possible not to obtrude myself in an account of his life and work. I am writing from memory and there may be many inaccuracies.

I must not fail to mention how much his father-in-law, the great Shanmagam, disciplined his life and that of his children. He had retired from a high office in the Postal department and was living with him in Victoria Road, Jaffna. Many a day I have seen his grandson, the future eminent physician of the Jaffna General Hospital, then a school boy, reciting for hours Thevarams, Thiruvasagam and other sacred hymns, under his supervision. Sabaratnam was always beholden to him.

Sabaratnam's faith was severely tested during the last days of his illness; but he handled his physical infirmities with hope and courage. Through the medical care of his son, Dr. Sivakumaran and the loving nursing care of his beloved wife, he could still study, and worship in temples regularly. He lived each day to the full. Unlike persons who shape their last days by the fear of death, Sabaratnam shaped his life by the joy of living, as he had always done. He used to say that when death came to him, he intended to die living, because "God is with one always". May his soul attain *Moksha*.

Teachers especially cannot accept any philosophy that interferes with freedom of speech and thought. They ought to live and move and have their being in an atmosphere of freedom. A sense of constraint always impairs a teacher's efficiency.

— S. Handy Perinpanayagam

A doyen of educationists

Sharvananda

Governor Western Province

The late N. Sabaratnam was a doyen of educationists. A fellow villager and a relative of mine, he was, in the recent years, a relic of a happier age gone by.

Educated in the traditions of an age, now unhappily unintelligible to the contemporary generation, he was steeped equally deeply in Shakesporean literature and traditions of that 'Champion Hindu Reformer', Arumuga Navalar, who was, *inter alia*, a man of unrivalled classical Tamil scholarship. Born of this marriage of traditions. Mr. Sabaratnam's wisdom, went on ripening as he experienced the many and varied vicissitudes of life as the years rolled on relentlessly in the course of a life, long by human standards. During his long retirement he was very correctly regarded as a wise old sage, always revered though not always understood, nevertheless happy.

Mr. Sabaratnam was a teacher for many long years. Being a born educationist, not just a teacher, he turned out generations and generations of students as wise citizens, useful to themselves as to the world. The crowning achievement in his career was the recognition implicit in his appointment as the Principal of Jaffna Hindu College, the premier Hindu institution of the country, his as well as my own *Alma Mater*. Education was not his livelihood or even vocation, but his passionate mission. To him it was the only enjoyable and gratifying way of being occupied.

Mr. Sabaratnam was very closely associated with the activities of the Karainagar Sivan Kovil, the Chidambaram of Sri Lanka. He arranged lectures at the temple annually during the Thiruvembavai season. He published anthologies of these lectures.

Ripe in age, after retirement, he showed his talents in a new field, journalism. He was the editor of *Eelanadu* for quite some time. He acquitted himself very creditably as a newspaper Editor. Who is the fool who said 'one cannot learn new tricks in old age'?

Courtesy:- Sunday Times 4th July 1993

அமரரான ஆசானுக்கு அன்பு அஞ்சலி

— வி. சிவசுப்பிரமணியம், சேஷெல்ஸ்

அமரர் சபாரத்தினமவர்களின் மாணவனாக 1944இல் ஆரம்பித்து, யான் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றும் போது (1962-1970க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில்) எமது அன்புக்குப் பாத்திரமான உப அதிபராகவும் அதிபராகவும் எம்மை வழிநடத்திய பெருந்தகை இன்று எம்முடன் இல்லை. எம்மிடையே ஏற்பட்ட தொடர்பு தனித்துவம் வாய்ந்தது; இறுக்கமானது; அன்பாலும் பாசத்தாலும் கட்டுப்பட்டது. கடமைசார் தொடர்பாக ஆரம்பித்தது. ஆனால், காலப்போக்கில் பரந்து வியாபித்து பலதரப்பட்ட சமய சமூகப் பணிகளில் நான் அவர்பால் ஈர்க்கப்பட்டேன். எமது இணைந்த பொதுப் பணிகள் நம்நாட்டு எல்லைக்குள் மாத்திரம் அமைந்துவிடவில்லை. சேஷெல்சில், முதல் ஆலயம் அமைக்கும் பணி 1985ல் ஆரம்பித்த நாள் முதல் 1992இல் கும்பாபிஷேகம் வரை அதிபரவர்களின் ஆர்வமும் சமய ஈடுபாடும் எமக்கு இங்கு உறுதுணையாக அமைந்ததையிட்டு நாம் யாவரும் பெருமைப்படுகின்றோம்.

எமது ஆசிரிய தொழிற்சங்கப் பணிகட்கு வித்திட்டு, உரமிட்டு நீர்பாய்ச்சி வளர்த்த பெருமை அதிபரவர்களையே சாரும். அன்று இளம் ஆசிரியர்களான எம்மையெல்லாம் மெருகூட்டி வளர்த்து ஆசானுக்கு ஆசானாக விளங்கினார். அவர்களின் பலதரப்பட்ட அனுபவங்களால் நாம் பல படிப்பினைகளைப் பெற்று வளர்ந்தோம். அரசு நிர்வாகியாக இருந்த போதிலும் துணிச்சலான தொழிற்சங்கத் தலைவராகத் திகழ்ந்து சிறந்த தொழிற்சங்க வழிகாட்டியாக விளங்கினார்.

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின் ஆசிரியத் திலகங்களான கே.எஸ்.எஸ்., கே.வி.எம்., தம்பு மாஸ்டர், சி.எம். குலசிங்கம், சி. சபாரத்தினம், கார்த்திகேசன், பண்டிதர் செல்லத்துரை போன்ற பலரின் வரிசையில் என். சபாரத்தினமவர்கள் ஒரு சிறந்த இடத்தை வகித்து ஆசிரியப் பணி ஒரு தொழிலிலும் பார்க்க புனிதப் பணி என்பதைக் காட்டியுள்ளார்கள். இப்பேற்பட்ட ஆசிரியப் பெருந்தகைகள் பல்லாயிரக்கணக்கான மாணவர்கட்குக் கலங்கரை விளக்காக என்றும் திகழ்கின்றார்கள்.

அமரர் அவர்கள் ஆசிரியப் பணியுடனோ கல்வி நிர்வாகத்தோடோ தனது பணிகளை நிறுத்தவில்லை. ஆசிரிய நலன் பேணல் அவர்களின் தலையாய பணியாக என்றும் அமைந்தது. நம்நாட்டின் சிறந்த தொழிற்சங்க வாதியாகவும், சர்வதேசப் புகழ்பெற்ற தொழிற்சங்க முன்னோடியாகவும் திகழ்ந்தார். ரோம், புது டில்லி, கார்டிவ் போன்ற இடங்களில் நடந்த சர்வதேச ஆசிரிய அரங்குகளில் இலங்கை ஆசிரியரின் தரத்தையும் புகழையும் ஓங்கச் செய்தார். சர்வதேச ஆசிரிய தொழிற்சங்க சம்மேளனத்தின் (WCOTP) தலைவர் வில்லியம் கார் (William Carr) வடமாகாண ஆசிரியர் சங்கத்தின் விருந்தாளியாக வந்தபோது சபாரத்தினமவர்களது தலைமையுரை வடமாகாண ஆசிரியர்களின் உன்னத நிலைக்குச் சிகரமாய் அமைந்தது. இதைத் தொடர்ந்து சம்மேளனத்தின் அழைப்பை ஏற்று சபாரத்தினமவர்கள் ரோம் மாநாட்டிற்கு விசேடப் பிரதிநிதியாகச் சென்று சங்கத்தினதும் நாட்டினதும் பெருமையை நிலைநாட்டியது இன்றும் எம்மனக்கண்முன் பசுமையாகவுள்ளது.

கல்வித்துறையின் அடித்தளம் ஆசிரியர். ஆசிரியர் கருத்து முக்கியமானது; ஆசிரியர் ஆலோசனை ஒன்றும் போற்றப்பட வேண்டும் என்ற சிந்தனைத் தெளிவு அவரிடம் நிறைந்திருந்தது; இக்கருத்தில் அசையாத நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்.

கல்வி, சமயப் பெரியார்கள், அறிவாளிகள், சிந்தனையாளர்கள் போன்றவர்களைக் கனம் பண்ணி அவர்தம் சிறப்புக்களை எமது சந்ததியினருக்கு வழங்குவதில் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் செயற்பட்டார். எமது சிறந்த கல்விமானும் சிந்தனையாளருமாகிய ஹண்டி பேரின்பநாயகம் நினைவு நூல் வெளியிடும் குழப்பணியில் சபாரத்தினமவர்களால் நான் தொடர்புபட்டது எமக்குக் கிடைத்த பேறாகும்.

நினைவு நூல் குழுவினால் சிறந்தநூல் வெளியிடப்பட்டதும் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் நினைவு நிதி அமைக்கப்பட்டதும் யாழ்ப்பாணக் கல்வி வரலாற்றில் தலையாய நிகழ்வுகளாகும். நினைவு நிதிக்கு நெஜீரியாவிலுள்ள நண்பர்களிடமிருந்து நிதி சேகரிக்கப்பட வேண்டுமென சபாரத்தினமவர்களின் ஆர்வத்தின் காரணமாகக் கணிசமாக நிதி எம்மால் சேர்க்க முடிந்ததை இங்கு நினைவு கொள்ளவேண்டும். இவையாவற்றிற்கும் உந்து சக்தியாக விளங்கியவர் அமரர் சபாரத்தினமவர்கள் என்பதைப் பலர் அறியார்கள்.

அமரர் சபாரத்தினமவர்களின் குருதேவரும் வழிகாட்டியுமாகிய சைவப் பெரியார் சிவபாதசந்தரனார் நூற்றாண்டு விழா நன்கமையவேண்டுமென்ற அவாவுடன் செயற்பட்டு அகில இலங்கைப் பாடசாலை மாணவர் போட்டிகளைப் பொறுப்பேற்றுச் செய்யும்படி யான் பணிக்கப்பட்டேன். போட்டிகளின் தரம், விழாவின் சிறப்பு, பெரியாரின் நூல்கள் மறுபிரசுரம் யாவும் அதிபரவர்களின் உள்ளக்கிடக்கையின் வெளிப்பாடுகளையென்பதில் நாம் யாவரும் பெருமைப்படவேண்டும்.

சபாரத்தினமவர்களின் பேச்சுத் திறன், ஆழ்ந்த கருத்துக்களை விகடமாக விளக்கிக் கேட்போர் மனதில் பதியச் செய்தல், முற்போக்கும் துணிச்சலும் நிறைந்த பத்திரிகைப் பணி, தமிழ் - ஆங்கிலம் இணைந்த இலக்கிய ரசனையாவும் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தவை. அவரின் கடிதங்களோ கருத்துக்கள் பொதிந்தவை; பாதுகாத்து மீண்டும் மீண்டும் வாசிக்கும் தோறும் புதுமையாகவே தோன்றும். அவரது இறுதிக் கடித வாக்கியம் அவரின் துணிச்சலைக் காட்டுகின்றது "Though weak on legs; very strong in mind and words" (இக்கடிதம் அன்னாரின் மறைவின் பின்பே பெற்றேன்).

அதிபர் சபாரத்தினமவர்கள் இவ்வளவு சிறப்புடன் சமூக, சமய கல்வித் தொண்டாற்றினார் என்றால் அதற்கு உறுதுணையாக விளங்கிய, அவர்தம் வாழ்க்கைத் துணைவியார் அவர்களது இறை பக்தி, சகிப்புத்தன்மை, பரந்த நோக்கு, ஆகிய சீரிய பண்புகளே அடித்தளமாக விளங்கியதை நாம் நன்றியுடன் நினைவுகொள்ள வேண்டும். மக்களின் சேவையே மகேசுரன் சேவை என்ற அவரது குடும்பக்கோட்பாட்டை அவரின் வழித்தோன்றல் எம்மக்களுக்கு இக்கஷ்டமான காலகட்டத்தில் செய்வதை நாம் நன்றியுடன் பாராட்ட வேண்டும்.

Namasivayam Sabaratnam. A Tribute to a Friend.

A.S. Kanagaratnam, Ohio, USA.

We met for the first time in the Jaffna Hindu College Staff Room. We came to be close friends. We had like interests and tastes. We loved English literature. Those were the days of Indian nationalism; Mahatma Gandhi and Nehru and an admiration for everything Gandhian. We were young. To the end of his days Sabaratnam remained a Gandhian, and would not care for any other philosophy. But we were different in one thing. He was deeply religious. I was an atheist. The staff room was the debating platform for all kinds of abnormal philosophies. However, Saban never flinched from his faith. His faith in God was real and the Friday evenings he spent at the Nallur Temple gave him confidence in himself and the will to serve humanity.

He was a fine debater, both in Tamil and in English. He was never at a loss for a word. He could keep his audience interested on almost any topic. How easily he could hop from one theme to another, as if no barriers existed. It was his peculiar artistry.

Sabaratnam will be remembered as a great teacher. He did not merely teach. He did much more. He took an important part in organizing the Teachers' Union. We would flock from all parts of the Island and spend a weekend in Colombo for our Executive Committee meetings. That brought all the teachers of the Island together. The teachers must be grateful for all that Sabaratnam and his generation fought to win for them. We even walked the streets of Jaffna in a demonstration, a thing no other teacher anywhere in Sri Lanka attempted to do.

He and I happened to attend Post graduate training classes together. Sabaratnam gave a model teaching lesson. The lady in charge who supervised his performance was so enthused at his model lesson that she could not contain her admiration. She praised him as a great teacher.

He taught English. But the area covered by a teacher of English is not limited to the text books alone. It is all life itself. As you go on with the literature, you are compelled to handle various aspects of life. That is what makes English

special. The English teacher cannot keep his hands dry. Saban was well known, like other great English teachers for encroaching into foreign territory.

So many principals have gone before him. Everyone of them has left behind something to remember him by. Sabaratnam was not the type who would call a boy 'you wretched fellow' and whack him. But Saban leaves behind a memory of a kind and eloquent person who would take a soft line to reform a difficult kid.

After he retired he edited the "Eelanadu," a Tamil daily published in Jaffna. His editorials were models of good journalism. The man at the top means a lot for the success of a paper. Sabaratnam gave tone and eloquence to the "Eelanadu", but he could not continue for long. It was too much work for a sick person, and he retired after a few years at the helm.

His admiration for Handy Perinbanayagam was so great that he spent a part of his retirement collecting a fund to perpetuate his memory. It is a volume containing selections of Handy's speeches and writing. Sabaratnam's regard for Handy came from his love of the Gandhian way of life.

The best epitaph to Saban comes from his wife. She writes, "He read, wrote, prayed and sang till the last moment."

The Mahatma's still small voice quickened the conscience of the world and of India to an acuter perception of man's obligation to fellow man and to a new apprehension of the heights which frail humanity can climb to, if only there be singleness of purpose, purity of motive and a personality completely free from unacknowledged inhibitions and unrecognized inward conflicts.

— S. Hendy Perinbanayagam

ஒரு சகாப்தத்தின் முடிவு

க. சிவராமலிங்கம்

இவர் ஆசிரியராகவே பிறந்தார் என்று பேசப்படுவது ஒருசில வருடங்களாக அற்றுப்போய்விட்டது. காரணம் அப்படிப் பிறந்து தொண்டாற்றிய பரம்பரை அநேகமாக மறைந்துவிட்டது என்று கல்விச்சிந்தனை உடையோர் கருத்தாகலாம். ஆசிரியர்கள் உருவாக்கப்படுகின்றார்கள் என்பது உண்மைதான். ஆனால், நல்லாசிரியர்களின் உருவாக்கத்தின் பின்னணியில் ஒரு சக்தி இருந்திருக்கின்றது. இன்றும் இருந்துவருகின்றது என்பதை உணர்ந்து போற்ற ஒருவர் எம்மிடையே வாழ்ந்து வழிகாட்டினார். இன்று அவர் இல்லை.

ஈழத்தின் கல்வித்துறை நிர்வாகத்துக்கும் கற்பித்தல் நெறிக்கும் வழிகாட்டி ஆசிரியர், மாணவர் நலன்காக்கும் பெரும் சக்தியாக அன்று விளங்கிய வடமாகாண ஆசிரிய சங்கம் (N.P.T.A) அகில இலங்கை ஆசிரியர் சங்கம் (A.C.U.T) ஆகியவற்றின் தனித்தன்மை தாங்கி ஈழத்து ஆசிரியர்களின் அறிவாற்றலைப் பிரித்தானியாவரை சென்று காட்டிய பெருமகன் இன்று இல்லை.

‘ஈழநாடு’ இதழின் ஆசிரியராக அமர்ந்து புகழ் ஈட்டிய இவர் ஆங்கிலத்திலும், செந்தமிழிலும், இலத்தீனிலும், அறிவியலிலும், அருளியலிலும் வல்லவர். உருவத்தில் சிறிய வராய், உள்ளத்தால் அதி உயர்ந்தவராய், செஞ்சொற் செல்வராய், ஆழமான கருத்துக்களை அவைக்குரிய தாக்கமான சொற்களால் வடிக்கவல்லவராய், நடமாடும் இலக்கியத் தென்றலாய், சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசி மகிழ்விக்கும் செம்மலாய் வாழ்ந்த அமரர் நமசிவாயம் சபாரத்தினம் தான். பிறந்த காரை நகருக்கும் கற்ற கற்பித்த கலைக்கோட்டங்களுக்கும் புகழ் தேடித் தந்தவர். யாழ் பல்கலைக்கழக அவை

களின் உறுப்பினராகவும் சேவை செய்தவர். இன்று தேவர் அவை சிறக்க அழைக்கப்பட்டார் போலும்!

ஒரு சகாப்தத்தின் முடிவு இவர் மறைவு கல்வி உலகில் ஒரு வெறுமை....!

சுமந்திரன்

சுமந்திரன்

சுமந்திரன்

அரும்பணிகள் செய்தவர்

ஆ. கல்யாணசுந்தரேசன்

அவைகள் தோறும் அதி சிறந்த தலைவராக வாழ்ந்தவர் சபையினிக்க மொழிகள் பேசி சாந்தி நிலவச் செய்தவர் அசைந்து ஆடும் அம்பலவன் அடியை ஒற்றிப் பணிந்தவர் அறிவுலக மேதையாக அரும்பணிகள் செய்தவர்.

நன்றி சமுதாயம் — 22.12.1992

True To His Ideals And Commitments

Santasilan Kadirgamar

Meiji Gakuin University Tokyo

Mr. Sabaratnam belonged to a generation that was profoundly influenced by the Gandhian nationalist movement in the 1920s and 30s. In Jaffna this was the period of the Jaffna Youth Congress under the leadership of Mr. Handy Perinbanayagam, Mr.C. Subramaniam and others. Having known him for several years I however got to know Mr.Sabaratham intimately when the Handy Perinbanayagam Commemoration Society was formed in Jaffna in 1978. Mr.C.Subramaniam was elected president, Mr.K.A.Selliah and Dr.W.L.Jeyasingham vice-presidents, Messrs.N.Sabaratnam and V.Sivasupramaniam secretaries, Mr.A.S.Kanagaratnam treasurer and Messrs A.S.Kanagaratnam and N.Sabaratnam editors. The committee organised a meeting to commemorate and pay tribute to the memory of the late Mr.Perinbanayagam at which I had the privilege of speaking, representing a younger generation. Mr.Sabaratnam stood somewhere between the Handy generation and mine. I was later assigned the task of writing the history of the Jaffna Youth Congress. This provided me with the rare opportunity to work closely with three of not only Jaffna's but Lanka's distinguished educationists, Messrs.C.Subaramaniam, A.S.Kanagarathnam and N.Sabaratnam.

Working with these men was a valuable and fruitful experience. One was impressed by the thoroughness and discipline with which they did their work, looking into every detail, concerned always with the pursuit of truth and fairness as we placed on record both the history of the Youth Congress and Selections from the Speeches and Writings of Mr.Handy Perinbanayagam. I was able to witness at close quarters a seriousness of purpose, though not without a genuine spirit of comradeship marked by a wonderful sense of honour that was characteristic of their generation. Mr.Sabaratnam shared with these colleagues of his a very simple life style, was widely read, and was perfect in his command of both the English and Tamil languages. He had profound memories of the 1920s and 30s, the decades that shaped the lives of Jaffna's best and brightest. For several months I met Mr. Sabaratnam as frequently as possible and must confess that my contribution to the volume would not have taken shape without his

help and guidance. He read and re-read every chapter with a great deal of patience, made useful suggestions, helped me to revise the draft and was a source of great encouragement. The meeting to release the book in June 1980 at the Vembadi Girls' College Hall was organised by Mr. Sabaratnam. A large gathering including several who belonged to the Youth Congress generation were present. The meeting was addressed by the late Mr. S. Nadesan (former senator and one time prominent member of the Congress), who by this time had emerged as the country's leading, outspoken, courageous and dedicated human rights lawyer. He was carried away not only by the contents of the book that brought back to him memories of the past but also by the presence of several former members of the Congress. He was in a reminiscent mood and spoke for an hour and a half, so much so that the other guest speaker the late Prof. K. Kailasapathy had to cut short his speech.

The best tribute that I can pay to Mr. Sabaratnam is to repeat what I wrote in my concluding paragraphs in the story of the Youth Congress. Every word of what I wrote then is applicable to Mr. Sabaratnam, who as a young student was deeply influenced by the Congress and its leaders.

"...the youth Congress was however not without its successes. Its achievements lay in the cultural and educational fields and in the eradication of social disabilities. The elevation of the Tamil language to a place of honour happened in Jaffna as early as the twenties. The practice of having lectures and meetings in Tamil on not merely subjects of literary interest but on secular and political matters as well, began with the Youth Congress. The young men of Jaffna though English educated, restored national customs, festivals and dress to a place of honour in the social life of the community. The uncompromising stand taken on removing the humiliations imposed by caste was one of its major achievements.

Above all out of the Youth Congress came a whole generation of eminent teachers, principals, administrators and builders of schools. Their efforts in the mid-decades of this century made it possible for Jaffna to enjoy the pre-eminent position that it occupies in the sphere of education with schools that could be the pride of any nation. These men steered through the smooth transition from English to Tamil as the medium of instruction in the forties and fifties with minimum damage to standards, this having been one of the major reforms that the Youth Congress had advocated all along. In fact in these years Sinhalese was taught in Jaffna schools in the hope that it would help national integration. This was brought to an abrupt end in 1956 by the very same educationists who had introduced it, as part of the resistance to the imposition of Sinhala as the only official language of the country,

The influence of the Youth Congress persisted most through the Northern Province Teachers Association and the All-Ceylon Union of Teachers. Here the one time members of the Youth Congress championed the campaign for Free Education, for a National System of Schools and for Swabasha. Formidable opponents of government's control of teachers, these men did assert that education was the responsibility of the state, though not necessarily a monopoly of the state. They remained committed to the role that education could play in the social advance of the country. They remained a dedicated band of teachers nationalist to the core.

...Dressed in their spotless white national costume, they were seen and heard on every big occasion in Jaffna. They gave a distinct flavour to public life in Jaffna and brought qualities of integrity and sincerity to several public causes to which they gave of their time and talents."

He continued to live in Jaffna through the turmoil, violence, and suffering; the brutality of man to man and of brother to brother; in the midst of the opportunism, betrayals and double standards that have characterised life in northern Lanka and the rest of the country in recent years. In the midst of these sad and uncertain times Mr. Sabaratnam remained unflinchingly true and faithful to the last to the ideals of the Youth Congress and to his own commitments as teacher and senior citizen. He remained loyal to his vocation as dedicated educationist and did not sacrifice his deeply held beliefs and values.

Democracy is not founded on divine revelation whose eternal validity is guaranteed or on the utterance of an inspired prophet. Among the pre-suppositions underlying the democratic attitude is a belief that truth in any sphere, whether theoretical or practical, is learned only by a process of debate, experiment, analysis, trial and error. Therefore the purpose and processes of government are not immune from criticism and scrutiny.

— S. Handy Perinpanayagam

"A Blessed Soul"

Miss Pathmasany Arumugam,

Principal Emeritus - Vembadi; Jaffna

and former Director of Education - Mannar

Mr. Sabaratnam the *guru*, educationist, trade unionist, journalist, man of letters, religious and social worker, laboured hard for his fellowmen and their children from his youth to the very end. He was one of those blessed souls who lived to serve others.

On 22nd November 1992 he was fasting. He had gone to temple, returned, had lunch and did some reading. He then sat on his bed, slowly bent over to one side and quietly breathed his last. What a peaceful and grand *Exit!* Wasn't that an *athma* that had had the blessing of the Lord!

Mr. Sabaratnam was a teacher with a sense of devotion and dedication, and a Principal with high principles. He always laboured not only for the welfare of the students, but also for the welfare of the teachers. He was greatly appreciated and held in esteem by his students. During his Principalship, Jaffna Hindu College produced very good results. The school topped the list in the number of students that entered the universities, particularly the science-based faculties.

He held positions of responsibility in the N.P.T.A., A.C.U.T., N.U.T. and such Teachers' Unions and fought for the rights of the teachers. He led delegations, prepared memoranda and read papers at seminars and conference. The people concerned, attached a lot of value to his contributions. He made his mark at the International level too. He attended conferences in Geneva, Rome, Berne, Paris, London, Cardiff and New Delhi. I had the privilege of attending a conference in New Delhi along with Mr. Sabaratnam and Prof. Nesiah. He commanded the respect of others because he was knowledgeable in matters related to Education and also because he had ready wit and humour.

As a member of the Council of the University of Jaffna, his opinions backed by his rich experience in Education, were greatly valued.

As a journalist and a man of letters he influenced and shaped public opinion. He was Editor of the *Ceylon Teacher*, the *Guru* and later of the *Eclanadu* - a Tamil daily of the North.

His personality was a synthesis of what was best in English Literature, Hinduism and Tamil Culture. This was reflected in his thinking and his writings. Particularly his last unfinished work "The Corridors of Peace" shows this. He authored, "National Education - Its Concept And Content", and also "Oorajangu Vaazhvu".

Mr. Sabaratnam found time for social service and religious activities too. He was a member of the Board of Trustees of temples in his neighbourhood and of the *Nagapooshany Ambaal* Temple at Nainativu. He was President of the *Manivasagar Sabai* and Vice President of the *Sekilaar Mantram*. His talks on Hinduism were broadcast by the Sri Lanka Broadcasting Corporation.

Mr. Sabaratnam was a source of inspiration to everyone who came into contact with him, either in person or through his writings and talks. I had the good fortune to have his friendship from the early sixties.

Swamy Vivekananda said, "The highest use of what time we have..... the highest use of life, is to hold it at the service of all human beings". That's exactly what Mr. Sabaratnam did throughout his life. He is now enjoying his well-earned Eternal Rest at the Lotus Feet of his Maker.

OM SHANTHI, OM SHANTHI, OM SHANTHI.

In spite of the reverses which the ideal of One Ceylon, Free Ceylon, has received recently we hold to our faith in it. The conception of a free country where politics is free from the ideas of race and caste calls for courage and imagination and true statesmanship. We shall not subscribe to anything less than that, for nothing less will save Ceylon.

— S. Handy Perinpanayagam

கல்விமான் ந. சபாரத்தினம் யாழ்ப்பாணத்தில் காலமானார்

காசி, பத்திராதிபர் “தமிழன்”

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின் முன்னாள் அதிபரும் பிரபல கல்விமானும், தொழிற்சங்க வாதியும், யாழ்ப்பாணம் ஈழநாடு பத்திரிகையின் முன்னாள் நிர்வாக ஆசிரியருமான திரு. என். சபாரத்தினம் அவர்கள் 22.11.1992 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் மரணமானார் என்ற செய்தியை ஆழ்ந்த துக்கத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இச்செய்தி அறிந்து துக்கத்தில் ஆழும் உலகமெங்கும் பரந்து வாழும் அவருடன் சேர்ந்து பழகிய ஆயிரம் ஆயிரம் தமிழ் அன்பர்களுடன் சேர்ந்து நாமும் எங்கள் கண்ணீர் அஞ்சலியைச் செலுத்துகிறோம்.

திரு. சபாரத்தினம் தலைசிறந்த கல்விமான் மட்டுமல்லர் சிறந்த பத்திரிகையாளரும் கூட! யாழ்ப்பாணம் ஈழநாடு பத்திரிகையின் நிர்வாக ஆசிரியராகத் திரு. சபாரத்தினம் அவர்கள் பணியாற்றியபோது அவரின் கீழ் நான் துணை ஆசிரியராகப் பணியாற்றும் பேறு பெற்றிருந்தேன். அப்போது நான் அவரிடம் கற்றுக் கொண்டவை அனந்தம்.

அவர் ஓர் அறிவுக்கடல். லண்டன் சர்வகலாசாலை பட்டதாரியான இவர் யாழ் இந்துக்கல்லூரியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றதும் ஈழநாடு ஸ்தாபகர் திரு.கே.ஸி. தங்கராஜா அவர்களின் அழைப்பின் பேரில் ஈழநாடுவில் ஆசிரியராகப் பதவியேற்றார். இவர் ஆசிரியராகப் பதவியேற்ற பின் ‘ஈழநாடு’ மிக ‘வேக’ மடைந்தது. அவர் எழுதும் ஆசிரியர் தலையங்கங்கள் மக்களை விழிப்படையச் செய்பவைகளாக இருந்தன. தமிழ் மக்களிடமிருந்து பாராட்டுதல்கள் வந்து குவிந்தன. அதேவேளையில் அரசாங்கம் ஈழநாடு மீது ‘கண்வைக்க’த் தொடங்கியது.

கல்வியெனும் விதை விதைத்து, உரமிட்டு நீர்பாய்ச்சி, களைபிடுங்கி, பச்சைப் பசேலென வளர்த்து விடுவதே கல்வி மான்களின் கடமை என்றிருக்காமல் தொழிற்சங்க வாதி யாகவும், சிறந்த நிர்வாகியாகவும், சமயத் தொண்டராகவும், பத்திரிகையாளராகவும் திரு. சபாரத்தினம் செய்த தொண்டுகளை அவருடன் சேர்ந்து பழகிய அனைவரும் இரை மீட்டுக் கொள்வார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

நன்றி - "தமிழன்"

சீசெல்ஸ் நாட்டில் அனுதாபம்

அன்னாரின் மறைவுச் செய்தி கிட்டியதும் சீசெல்ஸ் நாட்டில் அஞ்சலி செலுத்தினார்கள்.

நவசக்தி விநாயகர் ஆலயத்தில் இம்மாதம் 27 ஆம் திகதி பிற்பகல் 6 மணிமுதல் நடைபெற்ற அஞ்சலிப் பிரார்த்தனையில் பல கல்விமான்கள் கலந்துகொண்டதாக சீசெல்ஸ் நாட்டிலிருந்து FAXஇல் தமிழனுக்குத் தகவல் கிடைத்தது. பெருந்திரளான மக்கள் கலந்துகொண்டு அஞ்சலி செலுத்தியதாகத் தகவல் கூறியது. அருணோதயா கல்லூரி முன்னாள் அதிபர் திரு. வி. சிவசுப்பிரமணியம் இதில் கலந்துகொண்டு பேசினார்.

அப்போது இவரது சேவைகள் பற்றி திரு. சிவசுப்பிரமணியம் நினைவு கூர்ந்தார். வடமாநில விஞ்ஞானக் கல்வி முன்னாள் ஆலோசகர் திரு. அற்புதநாதன் பேசுகையில் கல்விச் சேவையாளருக்கு அறிவுரைகள் வழங்கி ஒரு வழி காட்டியாகத் திரு. சபாரத்தினம் விளங்கினார் என்றார். சைவ பரிபாலன சபை முன்னாள் செயலாளரும் இந்து சாதன ஆசிரியருமான திரு.வை. இரகுநாத முதலியார், சைவப் பெரியார் சிவபாதசந்தரனார் வழிவந்த அன்னார் சமயப் பணிபற்றியும் அவரது சிறந்த பண்புகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டார். திருமதி சரோஜினி தேவி சிவசுப்பிரமணியம் இவரின் சேவைகள் பற்றியும் நற்பண்புகள் பற்றியும் இரங்கல் கவி ஒன்றை வழங்கினார். (இதனை அடுத்த இதழில் தமிழன் பிரசுரிப்பான்) திரு. சந்திரபாபு தலைமையில் நடைபெற்ற அஞ்சலிக் கூட்டத்தின் இறுதியில் திரு. ரவீந்திரன், செல்வன் கணநாதன் ஆகியோரின் பஜனை இடம்பெற்றது.

The Late N. Sabaratnam

K. Pooranampillai - Principal Emeritus

I met Mr. Sabaratnam in the fellowship of the Teachers' Association. In the first half of the century the teachers organised themselves to fight for reasonable conditions of service - security of tenure, better salaries, pension rights etc. It was a happy fellowship of all races and religions with a common goal and a vision of a united Ceylon. Sabaratnam impressed his fellow members as a person of wide reading, broad sympathies and with a capacity for friendship.

Later on, when the national languages became the media of instruction, and English only a second language, the Association was confronted with a different task. There was a tendency among many teachers in Jaffna to neglect English under the impression that Tamil was sufficient for all purposes including learning at university level. But the wiser among the teachers, of whom Sabaratnam was one, knew the truth of what the then Vice-Chancellor of Calcutta University had said, that "languages, like trees, need time to grow". The Tamil language was adequate for literary purposes and to express religious and philosophic ideas. But it was not developed enough to express modern scientific thought. So, English had to continue to be used at the university for Science, Engineering and Medicine.

The teachers of English had a specially difficult task. In the past, in most secondary schools, pupils had used English during seven out of the eight periods in a day: English had been the medium of instruction for all subjects except Tamil. Now, English was used only during the English period, and yet, pupils going up to the university, had to reach a standard in English adequate to understand teaching at that level, and to read and understand university level text books in English.

Fortunately for Jaffna, there were a few Senior teachers who had been in touch with the methods of teaching English as a second language, to enable pupils to learn English quickly under the changed conditions. Messrs C. Vyrarnuttu of Vaidyeswara, A.S. Kanagaratnam of Jaffna Hindu and Sabaratnam were the leaders of conferences and refresher courses organised by the Northern Province Teachers' Association. These leaders had "preparation meetings" in their houses in rotation. I too got drawn in, and I had to travel to Jaffna often, and

I remember Vyramuttu and Sabaratnam coming to Point Pedro for two "preparation meetings". There was no remuneration, not even travelling or subsistence allowances. They were dedicated men, with a love for education. The pupils and teachers of English in Jaffna owe a great deal to those leaders.

Sabaratnam was a man of wide interests. I seldom met him without a book which he was engaged in reading. The books were on education, religion, sociology etc. He was often called upon to address meetings. I often tuned in to his radio talks on aspects of Hinduism. He had friends among people of other faiths and races. I remember with gratitude his presiding over a meeting at which I was speaking. He was in poor health and had to be carried in a chair, But he came because I had expressed a wish that he preside.

As Editor of the 'Eelanadu' he maintained a high standard of writing, and was noted for his fair and unbiased statement of the issues. Also, he did his best to ensure that his assistants also acquired these traits.

His later days were affected by ill-health. What struck those who visited him were the love and devotion with which his wife looked after him, and the unremitting professional care which his son, Dr. Sivakumar, showered on him. Saba is no longer with us, but his ideals continue to inspire his pupils, his fellow-workers and his friends.

A world which had accepted violence and bloodshed as the only mode of settling disputes between peoples, had been made at least seriously to consider once again the ancient axiom that unholy seed cannot yield holy harvest and that by violence you cannot wipe away violence, that by violence you breed only more violence and that in order to establish a reign of peace and human fellowship on earth, humanity has to tread the slow and painful path of active, out-going love and forgiveness.

— S. Handy Perinpanayagam

Mr. N. Sabaratnam

Professor A. Thurairajah,
Vice-Chancellor

Mr. N. Sabaratnam, a reputed educationist produced by the Jaffna soil, passed away on November 22, 1992. Born on December 5, 1913, he had his early education in Karainagar Hindu College. He joined Jaffna Hindu College as a Teacher and was elevated to the position of Vice-Principal, and later as Principal. He took keen interest in education, sports and cultural activities of the school. During his stewardship, Jaffna Hindu College did extremely well in the field of education and many of its *alumni* gained high positions in the state sector and private sector.

Mr. Sabaratnam was a fluent speaker, both in Tamil and English who kept the audience spell bound by his wit and humour. He was President of the All Ceylon Union of Teachers. As a trade unionist, he fought hard for improving the service conditions of the teacher. He has attended conferences of Union of Teachers in Rome and New Delhi, travelled abroad widely and had discussions with many educationists. He edited "*Guru*", the journal of National Union of Teachers. He was a member of Youth Congress with Messrs Handy Perinpanayagam and Nesaiah, and fought for the independence of Sri Lanka.

Mr. Sabaratnam served as a Member of the Council of University of Jaffna during the period March 1984 to April 1986.

Mr. Sabaratnam held the position of Managing Editor of the daily newspaper in Tamil "*Eelanadu*" Published in Jaffna, and has authored many articles. The following books have been authored by him:-

- (i) National Education: Its Concept and Content
- (ii) ஊரடங்கு வாழ்வு
- (iii) நமது நோக்கு
- (iv) Corridors of Peace.

Mr. Sabaratnam possessed a wide knowledge on Hinduism and gave many radio talks on Saiva Siddhantha and about Hindu Saints. He enjoyed his latter years in retirement reading many literary works on Hinduism.

The life and achievements of Mr. Sabaratnam will be an example to many of the youths of the Jaffna soil. By his demise, Jaffna has lost one of its worthy senior citizens.

May his soul rest in peace.

ஓராயிரம் பிறை கண்டோய்

— சரோஜினி சிவசுப்பிரமணியம்

உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதியே ஏத்தும்
 பாரதம் எழுதிய ஐங்கரத்து அண்ணலை
 கதிரமலை வள்ளி கரம் பற்றிய வேலவனை
 அகிலமெலாம் போற்றும் அகிலாண்ட நாயகியை
 எல்லாமாகிய எம்பெருமான் தன்னை பத்தியோடு
 பரவிப் பாடும் பல்கலை உணர்ந்தோர்
 பண்ணிய பாவங்களை அகற்றிட உழலும்
 செந்தமிழ் நாடாக விளங்கும் யாழ்ப்பாணத்தே
 கார் எள்ளைப் பக்குவமாகவே ஆட்டி
 ஈசன் பதம் சேர்த்திடும் அன்பர் ஒன்றுகூட
 ஈழத்துச் சிதம்பரனார் உவந்து உறையும்
 மன்னிய நாடாம் காரை நகர் தன்னில்
 நவசிவாயப் பெருமகனார் உவந்து பெற்ற
 செல்வமே! சபாரத்தினப் பெருந்தகையே!
 கல்விக் களஞ்சியமே! மாமணியே!
 கல்வியே சிறப்பு, கல்வியே காவல்
 என உணர்ந்து பட்டங்கள் பலபெற்று
 வண்தமிழறிவும் சமய அறிவும் நுண்ணியே
 செய்வகை செய்த சிறப்புப் பெரியோய்!
 மாதர்க்கொரு இலக்கணமாய் அமைந்த நல்
 லீலாவதி என்பாளை அன்பொடு பற்றி
 இல்லற வாழ்க்கை இனிமையாய் ஓட
 பெற்ற சீரான செல்வங்கள் ஐந்தும்
 ஆண்டில் இளையோர், அறிவில் முதியோர் என
 பெருமையுறுவதைக் கண்டு உள்ளமுவந்து
 யாழ்ப்பாணத்தவர் அகல்விளக் கெனப்போற்றும்
 யாழ் இந்துக்கல்லூரியைச் செம்மனே வளர்த்தோய்!
 நல்லாசிரியனாய் அதிபனாய் செய்தவற்றை எண்ணுவோமோ!
 சமயத்தொண்டோ, சமூகத்தொண்டோ எதுவும் அதுவென

எண்ணியே செய்த தொண்டினை எண்ணுவோமோ!
 அமிழ்தினும் இனிக்கும் தமிழ்மொழி இனிமையை
 இருசெவி யினிக்க மொழிபவர் இனி யார்?
 சைவமும் சைவத் தமிழும் ஒங்கச் செய்த
 சிவபாதசந்தரனார் பெருமை கூறுபவர் இனியார்?
 நாவலர் பெருமானார் நல்லுரை கூறி
 ஆவலோடு எம்மைக் கற்பிப்பார் இனியார்?
 மூப்புக் கொருவரில்லை, முன்பிறந்தார் யாருமில்லை!
 'தம்பி' என்று தீட்டுகின்ற அன்பான வசனமினியில்லை!
 மக்கள் மனைவியருக்கும் மற்றுமுள்ள சுற்றத்தவர்க்கும்
 தக்க முதுமொழி சாற்றுவார் யாருமில்லை!
 முன்னின்று மக்களின் வளம் பெருக்கிய சீரோய்!
 முன்னின்று நீ வளர்த்த பத்திரிகையாம் ஈழநாடு
 இன்றுஉன் இழப்பைப் பறைசாற்றுவதற்கில்லை! !
 இது காலத்தின் கோலமோ? தமிழனின் விதியோ?
 ஓராயிரம் பிறைகண்டோய் அன்பான உன்
 வார்த்தைகள் ஓராயிரம் செவிமடுத்தஎம்
 செவிகள் வாடுகின்றனவே வதங்குகின்றனவே!
 பண்ணிசை ஒலிக்க பாரைவிட்டு எம்மைவிட்டு
 விண்ணுலகம் எய்திடினும் உம்முடைய
 நல்லுருவம் எம் உளத்தே நடமாடும்
 மறவாமல் பூவும் மலருமிட்டு நல்ல
 குருவாகப் பூசனை புரிவதற்கு
 சிவனவன் பாதங்களைப் போற்றிடுவோம்.

முன்னாள் அதிபர் ந. சபாரத்தினம் அவர்களது மறைவு குறித்து திருமதி சரோஜினி சிவசுப்பிரமணியம் அவர்களால் சேசெல்சு நாட்டில் பாடப் பெற்ற இரங்கல் பா.

ஒரு பொல்லாப்புமில்லை யென்றென் உள்ளங் குளிரவைத்த குருநாதன் திருவடிபைக் கும்பிடவா என் மனமே.

— தவத்திரு யோகசுவாமிகள்

முதறிஞர் ந. சபாரத்தினம்

— வி. சின்னத்தம்பி

(முன்னாள் பீக்கிங் ரேடியோ அறிவிப்பாளர்)

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின் முன்னாள் அதிபரும் முன்னாள் 'ஈழநாடு' ஆசிரியருமான திரு. ந. சபாரத்தினம் 22.11.92இல் யாழ்ப்பாணத்தில் காலமாகினார். அவரின் மரணம் சமூகத்துக்குக் குறிப்பாகக் கல்வி உலகிற்குப் பேரிழப்பாக அமைகின்றது.

அவர் ஒரு சிறந்த கல்விமானாகவும் சிந்தனையாளராகவும் பத்திரிகையாளராகவும் விளங்கினார்.

சுளிபுரம் விக்ரோறியாக் கல்லூரியிலும் வட்டுக்கோட்டையாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலும் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியிலும் கல்வி கற்ற திரு. சபாரத்தினம் சைவப்புலவர் சிவபாதசுந்தரனார் ஹண்டி பேரின்பநாயகம் வண பீக்னெல் ஆகிய பெரியோர்களின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டார்.

1920ஆம் ஆண்டுகளின் பிற்பகுதியில் ஹண்டி பேரின்பநாயகத்தின் முன்முயற்சியில் உருவாகிய யாழ்ப்பாணம் இளைஞர் காங்கிரஸ் இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் ஆகியன அவருடைய ஆளுமையின் உருவாக்கத்துக்குத் துணை புரிந்தன.

ஆங்கிலம், இலத்தீன், தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் பாண்டித்தியம் உடைய திரு. சபாரத்தினம் தமது எழுத்தின் மூலமும் பேச்சின் மூலமும் சம்பாஷணை மூலமும் தமது அறிவை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துகொண்டார்.

காந்தி, தாகூர், சுவாமி விவேகானந்தர், பிளேட்டோ, அரிஸ்டோட்டல், ஷேக்ஸ்பியர், திருவள்ளுவர் ஆகியோரைப் பற்றிப் பேசும் அதே மதிப்புடன் கூடிய ஆர்வமான சுவையுடன் அவர் வில்மட் பெரேரா சைவப் புலவர் சிவ

பாதசந்தரனார் ஹண்டி பேரின்பநாயகம் பொ. கந்தையா (முன்னாள் பருத்தித்துறை பா.உ.) மு. கார்த்திகேசன் ஆகியோரைப் பற்றியும் பேசுவார்.

அவருடைய சம்பாஷணை அலாதியானது. தத்துவ மட்டத்தில் நிற்கும் அவருடைய உரையாடலில் பல சுவையான துணுக்குகள் கலந்திருக்கும்.

திரு. சபாரத்தினம் ஓய்வு பெற்ற பின் 22 ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்கிறார். ஆனால், உண்மையில் அவரை ஓய்வு பெற்றவர் என்று கூற முடியாது. வாழ்வின் இறுதிநாள் வரை அவர் ஒரு கல்விமானாக சிந்தித்துச் செயற்பட்டார்.

ஈழநாடு பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராக இருந்தபோது அவர் தமிழ்ப் பத்திரிகைத் துறைக்குப் புதிய பரிமாணங்களைச் சேர்ப்பித்தார். அவருடைய ஆசிரியர் தலையங்கங்கள் மிகுதியும் ஆர்வமாக விரும்பி வாசிக்கப்பட்டன.

மூதறிஞர் சபாரத்தினம் இறுதிக் காலத்தில் கடுமையான நோய் வாய்ப்பட்டிருந்த போதும் வாழ்க்கையின் சகல அம்சங்களிலும் மிகவும் அக்கறையுடன் இருந்தார். அவருடைய அரசியல் பார்வை என்றுமே கூர்மையானதாக இருந்தது. அவருடைய அறிவுத் தாகம் என்றுமே இளமையானதாக இருந்தது.

திரு. சபாரத்தினத்தின் முயற்சிகளில் அவருடைய பாரியாரின் பங்கு மகத்தானது.

தன்னை அறிந்தால் தவம்வே றில்லைத்
தன்னை அறிந்தால் தான் வேறில்லைத்
தன்னை அறியச் சகலமு மில்லைத்
தன்னை அறிந்தவர் தாபத் ராமே.

— தவத்திரு' யோகசுவாமிகள்

Educationist - *par - excellence*

K. Arunasalam

Principal Emeritus

Former President / Northern Province Principals
Association

The death of Mr. N. Sabaratnam has created a void in educational circles in Jaffna. Even long after retirement, his opinion on educational matters were sought after. He was one of the very few principals who belonged to the old school whose scholarship and up-to-date knowledge of men and matters were shared by the community till the last.

He has many facets to his career. As a Teacher, Principal, Trade Unionist, Journalist and Religious worker, he became well known. Knowledgeable on all subjects and possessed of the gift of the gab, it was no surprise that he became a good teacher. He was teaching at Skandavarodhaya College, Chavakachcheri Hindu, Karainagar Hindu and Jaffna Hindu. Generations of students who went through his hands still adore him. In recognition of his work as teacher, he was given the Grade 1 Special Post, the highest an Assistant Teacher could aspire for in those days. It was in the fitness of things that he was made Principal of Jaffna Hindu, the premier Hindu institution towards the tail end of his career. It was a delayed appointment and it was typical of the man that he did not occupy the Principal's Chair during his long wait as acting Principal. He kept to the traditions of this great institution but brought about innovations that were necessary.

But, it is as a Trade Unionist and active member of Teachers' Unions that he made his name as an educationist. It was the heyday of the N.P.T.A. (Northern Province Teachers' Association) when stalwarts like Handy, Thamber, Orator, Vaithy, A.S.K. and E. Saba adorned the Association. Those were Assisted School Days and these personalities were from different political parties and some even contested the General Elections as Party candidates. So much so the debates and discussions at the N.P.T.A. Executive - consisting of sixty executive members - reached very high standards. In such an assembly the contributions of N. Saba were eagerly looked forward to.

And in the various memoranda sent by the N.P.T.A. to the Education Ministry, Examination Dept. and to the different Commissions appointed by the government on educational matters the penmanship of N. Saba could be seen. These memoranda - besides being well received by the Colombo offices were commended by Commissioners. I can very well remember Prof. Jayasooriya paying a tribute to the N.P.T.A.'s memorandum saying that it was a comprehensive one, when a delegation of ours went to give evidence before him. More than this, the amendment Act of 1961 regarding the taking over of assisted schools contained bodily a paragraph from the N.P.T.A. memorandum. It speaks for itself the value of the contribution of this Association. Most of the credit for all this should go to N. Saba.

The N.P.T.A. was a branch of the A.C.U.T. (All Ceylon Union of Teachers) and in our monthly travels to Colombo to attend the A.C.U.T. ExCo. meetings he used to display his skill in conversation. The journeys were made enjoyable by his wit and humour. He was one of the very few from Jaffna who was elected President of the A.C.U.T. He represented the A.C.U.T. at the W.C.O.P.T. - World Confederation of the Organisations of the Teaching Professions - at its Annual Convention in Rome. He also came for its session in 1962 at New Delhi when a big delegation of the A.C.U.T. attended the Conference. Those of us who were there were proud of the role played by N. Saba at this conference.

He also distinguished himself in the field of Journalism. He was Editor of the *Guru*, the official Journal of the National Union of Teachers. His writings were educative and led to the professional advancement of many a Teacher.

When he was editor of the *Eclanadu*, the daily was keenly awaited by the Tamil reading public every morning both in Jaffna and outside. His comments were fearless expression of opinion on current matters. A collection of these editorials will be a useful contribution to Tamil Literature and at the same time provide source material to historians who aspire to write the modern history of this country.

His contribution to religions can be traced to his studentship at Victoria College, where he came under the spell and influence of the Saiva Savant Sívapathasundaranar, a great exponent of *Saiva Sidhantha* philosophy. The knowledge Saba imbibed here was helpful in his religious lectures during his retired life. His studentship at Victoria under Sivapathasundaranar was a turning point in his life. He told us in his Prize Day Address when I, as Principal of Victoria, invited him as Chief Guest for the prize giving there in 1986. Life then at Victoria College was according to the *Guru-Shisya* system and he along with his colleague C. Loganathan, a distinguished Banker, in later life were subjected to rigorous discipline. The common factor that brought both of them to

Victoria was their failure at the Junior examination in their former schools, he told us laughing. Sivapathasundranar made both of them distinguished men in later life.

And for this, he was indebted to his *Guru* to the last. He never missed the Annual *Guru Poojas* of the saint at Victoria. Besides, as President of the Sivapathasundaranar Society, he got the help of his *Guru's* former students to publish or re-print almost all the books of Sivapathasundaranar including his world acclaimed treatise on Saivism - The Saiva School of Hinduism.

Though Saba is no more, his memory will be cherished for many years to come.

It would not be out of place for me to point out that for several years after the establishment of adult suffrage there were many people who laboured both secretly and openly to modify it. But no government dared openly to countenance such a proposal. I believe the same will be true of free education also. The Government subsidised rice and later withdrew the subsidy. The consequences of this withdrawal are recent history. Withdrawal of free education will have even more disastrous consequences, for the people of this country have tasted its benefits and would resent any effort to deny them these benefits.

— S. Handy Perinpanayagam

N. Sabaratnam at Jaffna Hindu

Dr. T. Arumuganathan - New York

The passing away of our respected *Guru* N. Sabaratnam is a heinous and heartbreaking news to all his students, friends, relatives and well-wishers. I had the great privilege of being one of his students when he was the principal of Jaffna Hindu College, a reputed institution in Jaffna, Sri Lanka. "*N. Sab.*", that is how we students knew him. *N. Sab.* was a *verti* clad loving father figure who moved around all parts and sections of the school with such an ease, I will not be over-expressing if I say that he was *omni present*. One moment he would be there in the lab., supervising the work. In the next few minutes he would be in the prayer hall with students. In few more minutes he would be in a classroom or be involved in some other activity. As teenagers we had bursting energy and drive, always wanting to do something, but we barely knew the implications and usefulness of our actions. *N. Sab.* knew how to harness us. These words of his are still ringing in my ears like a *mantra*; "Time is finite, the possibilities of using it usefully are infinite". He as a principal, *guru* and guide must have known enough psychology. He had the loving heart of a parent to make the young boys from the junior classes to listen to him, the spirit and uniqueness of a hero to turn the "growing ups" to idolize him, and the knowledge and authority of a leader to revolve the adults to subserve him.

Learning or maturation is a process by which lasting changes in persons occur. It can make one a miser or a Philanthropist, a bigot or a patriot. *N. Sab.* as a teacher correctly designed, managed and evaluated our learning and maturation. Remembering how well Jaffna Hindu performed academically during his leadership and also witnessing how constructive and beneficial most of his students are today to the society one can hardly have any dissent that *N. Sab.* has gained immortality in our memories.

N. Sab. carried a cane with him when going on his "rounds" around the schools. An onlooker might have thought that he belonged to the traditional breed of authoritarian teachers. The same onlooker if inquisitive enough would also have wondered what *N. Sab.* used it for. The cane did not function as a punitive instrument to him. Instead it served as a broom to clear trash. Once he had pick-

ed up a piece of paper or rubbish from the floor the message was well taken by the other. Everybody started bending down and the corridor or classroom was clean in a jiffy.

I vividly remember a day during his days at Jaffna Hindu. Our class teacher was absent and the class resembled a battlefield. Suddenly we saw the magical appearance of *N. Sab.*. "What is going on here" he asked. He was stern but not angry. "The teacher so and so did not come today sir", a feeble voice answered. *N. Sab.* walked into the class and strated writing something on the blackboard. It read "English with a smile". For the next forty minutes the whole class totally submerged in the mastery of *N. Sab.* over the Queens language and realized how he could make us to understand and use it like child,s play. During my first job in a hospital in England when one of the head nurses commented "Doctor you speak very good English" I remembered *N. Sab.* and I felt proud. Now when writing this I can feel my eyes filling up. Now, I realize that it is all of his students fortune that we had the opportunity to be taught by such an eminent educationist.

The great saying "Learn everything thoroughly. After learning all that to be learnt, live your life accordingly" of Valluvar correctly depicts the life of N. Sabaratnam. After retiring from Jaffna Hindu he continued his services as editor of *Eelanadu* and conveyed his thoughts, ideas and messages to the lay and literate. Needless to say his contribution to religion is endless. *N. Sab.* had everything in him; a respected *guru*, a leader, a philanthropist, an educationist and a religious worker. It is to our evil that we who live outside Sri Lanka did not have the advantage to continue to nourish from his wisdom. "He who imparts knowledge of words to you is akin to God Himself" - This Saying of Auvaiyar will reverberate in our memories whenever we think of *N. Sab.*, one of the most precious stones Jaffna Hindu ever had.

"Politics or the art of good government of the people is one of the noblest of human arts and an instrument of self-culture into the bargain."

— Sri Ponnambalam Ramanathan

இளைய தலைமுறைக்கு ஒரு நிழல் விருட்சம்

வை. இரகுநாதமுதலியார்

“குற்றம் இலனாய்க் குடி செய்து வாழ்வானைச் சுற்ற மாய்ச் சுற்றும் உலகு” என்ற வள்ளுவரின் இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாகத் திகழ்ந்தவர் காரைநகர் தந்த செம்மல் அமரர் சபாரத்தினம் அவர்கள். அவருக்குப் பகைவர்கள் இல்லை. எல்லோரும் நண்பர்களே!

‘எடுத்த காரியத்தை இனிது முடிக்கும் திறன்’ அவருக்குக் கைவந்த கலை.

‘ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோனாக’ அவர் வாழ்ந்தார்.

‘இளைய தலைமுறைக்கு அவர் நிழல்விருட்சம்.’ ஆலோசனை வழங்குவதில் அவர் அன்றையைப் போல் விளங்கினார். அறிவுரை பகர்வதில் தந்தையே எனலாம்.

‘அவர் ஒரு நடமாடும் பல்கலைக் கழகம்’. கல்வி, அரசியல், சமூகம், சமயம், கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு எதுவானாலும் அவருடைய கண்ணோட்டமே ஒரு தனித் தன்மை வாய்ந்தது.

சைவப் பண்பாட்டுச் சூழலில், சைவர்களுக்கு அன்றும் இன்றும் என்றும் பெருமை தரும் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்வூரியில், நன்னூல் ஆசிரியரின் இலக்கணப்படி வாழ்ந்து கல்வியைப் புகட்டிய ஆசிரிய திலகங்களால், உருவாக்கப்பட்ட பலருள் இவரும் ஒருவர்.

யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் ‘காரை நகர்’ ஊரில் பிறந்தாலும், எனது பிறப்பிடமாகிய, அக் காலத்தில் ‘யாழ்ப்பாணத்தின் மூளை’ என விளங்கிய, பலப்பல பேரறிஞர்களை ஈன்றெடுத்த வண்ணையம்பதியில் வாழ்ந்து, குருசிஷ்ய முறையிலும் கல்வியையும், அறிவையும், அனுபவம்

களையும் பெற்று, சுற்றவர்களாலும் மற்றவர்களாலும் மதிக்கப்படும் ஓர் உன்னத ஸ்தானத்தைப் பெற்றார்.

அக் காலத்து சுதந்திரப் போராட்ட இயக்கமான 'இளைஞர் காங்கிரஸ்' போன்ற இயக்கங்களுடன் தன்னை ஈடுபடுத்தி, அக்கால மாணவரிடையே ஓர் தனிச் சிறப்பைப் பெற்றார்.

மகாத்மா காந்தி அவர்கள் யாழ் நகருக்கும் வருகை தந்த போது, அவரைச் சந்தித்து அவரது கொள்கைகளில் ஊறி, தன்னையே மேம்படுத்திக்கொண்டார்.

குரு அருளும் கைவரப் பெற்றவர். சைவப் பெரியார் திரு.சு. சிவபாதசுந்தரம் அவர்களைக் குருவாகக் கொண்டு, அவருடன் உறவாடிப் பெற்ற சீரிய அனுபவங்களையும், அறிவையும் தன் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்தவர். இன்றும், இந்த வயதிலும் குருவின் குருபூசைத் தினத்தில் அவரது பாடசாலையான 'விக்டோரியா கல்லூரி' செல்லத் தவறுவதே இல்லை.

அவர் ஆசிரியராக வந்ததே ஆசிரியத் தொழிலுக்கு ஒரு தனிக் கௌரவம். ஆசிரியராக வாழ்ந்த காலத்தில் ஆசிரியர்களின் உரிமைகட்காக அவர் ஆற்றிய பணிகள் அளப்பில. ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதியாக அவர் பலப்பல கல்விமான்களையும், கல்வி அமைச்சர்களையும், அவர்களது பிரதிநிதிகளையும் சந்தித்து ஆசிரியர்களின் உரிமைகளை வென்றெடுத்துள்ளார்.

கல்விச் சேவையில் அவர் இருக்கும்போது ஆற்றிய பணிகள் அளப்பில. அதுபோல் ஓய்வு பெற்ற பின்னரும் அவர் ஓய்வாக இருந்தது இல்லை. பழுத்த மாங்கனிகளை உடைய மாமரத்தை நோக்கிப் பறவைகள் வருவதுபோல், தினமும் அவருடன் உறவாடி மகிழ், ஆலோசனை கேட்க, அபிப்பிராயம் கேட்க வருவோர் தொகையும் மிகமிக அதிகம்.

அதிபர் ஆனபின் அதிபர்கள் சங்கத்தின் சிங்கமானார். ஆசிரியர்கள் சங்கம், அதிபர்கள் சங்கம் என்பவைகளினூடாக அவரால் அனுப்பப்பட்ட பல சிபார்சுகள், கோரிக்கைகள், அபிப்பிராயங்கள் என்பன. இலங்கைக் கல்வி அமைச்சினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அமுல் செய்யப்பட்டதே அவரது சான்றாண்மைக்கு உரைகல்லாக அமைகின்றது.

அவர் ஓர் சிறந்த நிர்வாகி. அதிபராக இருந்தாலும் தந்தை போன்றே விளங்கினார். சக ஆசிரியர்களை, அவர்கள் மனம் கோணர்தபடி அவர்கள் குறைகளை எடுத்துச் சொல்லித் தட்டிக்கொடுப்பார். திறமை உள்ளவர்களை, அவர்கள் மனம் மகிழும் வண்ணம், சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்திப் பாராட்டிப் பெருமை கொடுப்பார்.

நான் அவருடைய மாணவனும் இல்லை. அவருடன் கூடவோ, அவரின் கீழே படிப்பித்த ஆசிரியனும் அல்ல. வடமாகாண ஆசிரியர் சங்கம் தனது 60வது நிறைவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாட முனைந்தபோது விழா மலருக்குப் பொறுப்பாளராக இருந்த எனக்கு வலது கரமாக அமைந்து வேண்டிய ஆலோசனைகளை வழங்கி, மலரில் இடம்பெற வேண்டிய, சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த செய்திகளைத் தேடிச் சேகரித்து தந்து உதவி, கட்டுரைகளை மேற்பார்வை செய்து, சங்கத்தின் சேவைகள் எதுவுமே மறைக்கப்படாத படி சரித்திர ரீதியாக, கோர்வையாக நிகழ்ச்சிகளை வரன்முறை பிறழாது சரிபார்த்து, அனைவராலும் பாராட்டப்பட்ட ஓர் அழகிய மலர் வெளிவர உதவினார். இதுவே நான் முதன் முதல் அவருடன் பழக வேண்டி ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பம். இதுவே, பின்னால் என்னை அவருடன் இறுகப் பிணைத்தது.

யாழ்ப்பாணத்தின் பழம்பெரும் ஸ்தாபனங்களான, “நூற்றாண்டுகளைக் கண்ட, சைவபரிபாலன சபையையும், அச் சபையால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட “யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியையும்” தமது இரு கண்கள் எனப் போற்றினர். சைவபரிபாலன சபையில் நான் ஓர் முக்கிய உறுப்பினராக இருந்த காரணத்தால், சபையின் பணிகள், சபையாரின் பிரசுரங்கள் (HINDU ORGAN-இந்து சாதனம்) பத்திரிகைகள் அக்கால அரசியல், சமூகம், கல்வி, கலை, கலாச்சாரம் என்ற துறைகளில் ஆற்றிய சேவைகளை ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளாகப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்களின் உதவியுடன் பிரசுரம் செய்யுமாறு கேட்டுக் கொண்டார். அவர் பெருவிருப்பை நிறைவேற்றும் பணிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தபோது, அதைப் பார்க்காமலே அவர் சென்றுவிட்டார்.

“சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர் சொல் அச்சொல்லை வெல்லும் சொல் இன்மை அறிந்து” என்ற வண்ணம் சிறந்த நாவன்மை பெற்று நாணயமானவராகவும் நாநயமுடையவராகவும்

ராகவும் விளங்கினார். அவர் என்றுமே அரசியல் வாதியாக விரும்பியது இல்லை. ஆசிரியர் திலகமாகவே வாழ்ந்தார். அந்தப் பெயருடனே புகழ் உடம்பு எய்தினார். அவருடைய மாணவர்கள் இன்று உலகு எங்கணும் பரந்து சென்று புகழ் மணக்க வாழ்கின்றனர்.

கொள்வோன் கொள்வகை அறிந்து அவன் உளம் கொள் - மாணவன் மனம் மகிழ - கல்வியை ஊட்டியதால், மாணவர் உள்ளங்களில் தெய்வமாக வாழ்கின்றார். அவர் கால வர்த்தமானங்களைக் கடந்தவர். சரித்திரத்தில் இடம் பெறும் கல்விமான் அவருக்கு நினைவு அஞ்சலி செலுத்தி நினைவு மலரில் அவரது இலட்சியங்களைப் பொறிப்பது ஆயிரம் ஆயிரம் இதயங்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமையும்.

சேஷெல்ஸ் நவசக்தி விநாயகர் ஆலய மண்டபத்தில் 27-11-92. நடைபெற்ற அனுதாபக் கூட்டத்தில் திரு. வை. இரகுநாதமுதலியார் அவர்கள் ஆற்றிய அனுதாபஉரை

அப்பனும் அம்மையும் சிவமே
 அரிய சகோதரரும் சிவமே
 ஒப்பில் மனைவியும் சிவமே
 ஓதரும் னைந்தரும் சிவமே
 செப்பில் அரசரும் சிவமே
 தேவாதி தேவரும் சிவமே
 இப்புவி எல்லாம் சிவமே
 என்னை ஆண்டதும் சிவமே.

— தவத்திரு யோகசுவாமிகள்

Principal *par excellence*

N. Thuraisamy, Ex. S.L.E.A.S., Colombo

The passing away of Mr. N. Sabaratnam, Principal Emeritus Jaffna Hindu College has certainly created a vacuum in the Sri Lanka Education Service, particularly in the northern part of Sri Lanka.

He did real service to the teachers of Jaffna. When he was elected as President of the A.C.U.T, he made an observation which was significant and meaningful. He said " A high office is not an ornament to be adorned, but a spur to do more service", to the world of teachers.

As President of the All Ceylon Union of Teachers, he used his position to serve the common teacher with whom he identified very closely throughout his life.

The benefits he brought to the teachers were not surpassed by anyone else in the profession.

As one who was associated with him from the time I was elected to the Northern Province Teachers' Association Executive Committee from the Vadamarachy Teachers' Association (V.T.A) and later as one of the representatives of the N.P.T.A. at the National Union of Teachers (N.U.T) I reaped a rich educative experience.

He was able to adapt himself to changing times and made himself felt as a forceful and volatile principal. As a principal, he set about his work very systematically and left a stamp of his own at the premier Hindu Institution in the Island (J.H.C). He was able to command the respect of parents, teachers and students.

As a devout Hindu he rendered yeoman service towards the upliftment of Hindu Education and Culture. He was one of the most outstanding and impressive speakers in English, I have known.

When I was functioning as a patron of the Senior Literary Association of Udupiddy American Mission College, I had the pleasure of inviting him to tell his experiences of his visit to Rome as a delegate of the A.C.U.T. to the

W.C.O.T.P. (World Confederation of Organisations of the Teaching' Profession). He paid a tribute to his teachers, who enabled him to gain a facile vocabulary early in life. He wanted the students to benefit from their teachers, the same way.

He will always be remembered as a Principal *par excellence* and an outstanding figure in the educational history of Jaffna.

To his wife he was a beloved husband, to his children a loving father and to all his colleagues a true friend. He endeared himself to one and all.

We wish to pay our tribute to Mrs. Sabaratnam who by her devotion and understanding has encouraged and assisted him in everything that he undertook.

May his soul enter Eternal Bliss.

Our profession throughout the world has shown a distaste towards the proletarian philosophy and strategy of direct action. We have been ashamed to acknowledge and proclaim that though man does not live by bread alone, man needs food, raiment and shelter and that the quality of the food you eat, the raiment you wear and the house you live in are an index of the worth society places on your work. This distaste however natural must be abandoned in a society whose overtones and undertones are economic.

— S. Handy Perinpanayagam

N. Sab Engal Sabaratnam

T. Ganeshwaran

London

An ebullient journalist, eloquent after-dinner speaker, gentle but robust administrator, Mr. N. Sabaratnam, popularly known as N. Sab has the rare distinction of having been a student, Teacher, Vice-Principal and Principal of the College. He had a great affinity for the College, and students alike. He never distanced himself from the younger students. For him there was no generation gap.

Mr. Sabaratnam did not believe in corporal punishment as a means of improving discipline. Instead he preferred the art of persuasion which proved to be a winning tactic. Late comers were usually detained at the entrance and allowed in only after interrogation by the Prefects. But if Mr. Sabaratnam happened to pass by the advanced Level boys would heave a sigh of relief for they would get special treatment and immediate exoneration. Far from aloof, in fact unassuming and easily approachable before and after retirement, he won the praise and respect of students and fellow teachers alike.

He detested bureaucracy and ted tape practically above everything else. He endeavoured to provide the type of education which balanced the physical and mental with special emphasis on self-reliance. His era saw a large number of inter-school debates on a wide variety of interesting subjects. More importantly, Mr. Sabaratnam has to his credit the highest number of students - around 80 in just one year - entering various faculties of the universities.

"Cleanliness is next to Godliness" could have been Mr. Sabaratnam's motto. His love of the environment and his concern for public health and well being was always evident in his style of administration. He taught these principles to the students in the simplest form.

Mr. Sabartnam was a distinguished leader of our College. A man of vision, he believed every A/L student had the potential to become an engineer, a doctor, a teacher or other professional. True to his beliefs, his was an era of academic excellence.

Courtesy: JHC Centenary Number - UK 1990

Late Mr. Sabaratnam

M. Atputhanathan

I presume that we are all aware that we have assembled this evening in this sanctimonious place to remember late Mr. Sabaratnam, Principal of Hindu College, Jaffna; an institution which was a leader in education of the once glorious Northern Region of Sri Lanka. He held the reigns of this citadel of education with the Hindu backdrop, at a time when all educational institutions were trying to adjust themselves with the take over of schools by the government. He not only stabilised the school but made it a prestigious institution for the would be entrants to Engineering and related sciences and also for the Football fans. For me, as a young and inexperienced science advisor to the Northern Region, he was a guide and counsellor and he was one of those I counted upon when knotty trade union problems came up.

He was not only an educationist and educational administrator, but a devoted trade unionist as well. This rare combination made him respected not only among the educational administrators and parents, but also among teachers. Many heads of schools seek his advice in connection with disciplinary matters of teachers.

Later in the years, when Jaffna was in turmoil, as a retired educationist, he continued to serve his country in the capacity as editor of the leading regional newspaper, *Eelanadu*. This paper was eagerly awaited by Tamils all over Sri Lanka for the hot news of the struggle for Freedom that had taken a new dimension by the time he came into *Eelanadu*. Under his direction and along with the others, the paper plodded on a rugged path catering to the aspirations of the Tamils, till it was gaged by the now infamous IPKF. In this venture, he served under trying times and there were occasions when he was humiliated, both by the armed forces as well as by his own countrymen, for keeping to the true spirits of journalism.

In this occasion when we are assembled here to remember Mr. Sabaratnam, let us take note of the fact that he was an educational administrator who was thrown into the chaos of not only the transition to state schools but also the transition to a language policy of "Mother tongue from cradle to grave" that laid the foundation for isolation and alienation of the future generations of Tamils from the main stream of life in Sri Lanka.

It appears that he, with his gentle but firm convictions weathered these traumatic times and lived up to yesterday to serve his people. Unlike many of us here, he was a true son of Jaffna and a great SriLankan respected all over SriLanka and all over the continents where the SriLankan Tamils have established miniature communities. Therefore let us remember him this day as one who had a passion to accomplish a mission when the order of the day was treason.

M. Atputhanathan (presently at Canada) at the condolance meeting held in the Navasakthi Vinayagar Temple hall, Seychelles on the 27th of November 1992.

M. Atputhanathan

Statesmanship is the noblest way to serve mankind.

— Gladstone

Great souls who find me, have found the highest perfection

— Gita

Unless we have true faith in freedom, knowing it to be creative, manfully taking all risks, not only do we lose the right to claim freedom in politics, but we also lack the power to maintain it with all our strength

— Rabindranath Tagore.

Liberty is not a means to a higher political end. It is itself the highest political end.

— Lord Acton

சீரிய சிந்தனையாளர்

வண்ணை. சே. சிவராசா

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி புகழ்பூத்த அதிபர்கள் பலரைப் பெற்றுப் பெருமையடைந்துள்ளது. இவ்வரிசையில் திரு. நமசிவாயம் சபாரத்தினம் அவர்களின் நாமம், யாழ் இந்துவின் வரலாற்றில் நிலைத்து நிற்குமென்பதில் ஐய மில்லை.

இக்கல்லூரியின் மாணவனாகவும், ஆசிரியராகவும், உப அதிபராகவும், அதிபராகவும் அவர் ஆற்றிய சேவை அளப் பரியதாகும். இவர் காலத்தில் இந்துக் கல்லூரியிலிருந்து, பல்கலைக்கழகத்திற்கு சென்ற மருத்துவப் பொறியியல் மற்றும் பிற துறைகளைச் சார்ந்த மாணவரின் தொகை அதிகரித்ததோடு சில வருடங்களில் அத்தொகையானது அகில இலங்கை ரீதியிலும் முதன்மை பெற்றுப் பெருமை பெற்றது. அமரர் சபாரத்தினம் வெறும் அதிபராக மட்டும் இயங்கவில்லை, சிறந்த கல்விமானாகவும், சீரிய சிந்தனை யாளராகவும், பிரபல தொழிற்சங்க வாதியாகவும், பத்திரிகை யாளராகவும், சமூக சேவையாளராகவும் விளங்கினார்.

ஆரம்பத்தில் இளைஞர் காங்கிரசில் சேர்ந்து மக்களுக் காகவும் உழைத்தார். இவர் காந்தியக் கொள்கையினாலும் கவரப்பட்டு உழைத்தவராவார்.

வடமாகாண ஆசிரிய சங்கத்திலும், அதிபர் சங்கத்திலும் இவர் பணியாற்றிய காலம் பொற்காலமாகும். அகில இலங்கை ஆசிரியர் சங்கத்தின் தலைவராக ரோம், டெல்லி, லண்டன் போன்ற நகரங்களில் நடைபெற்ற கருத்தரங்குகள் லெல்லாம் இவரது கருத்துக்கள் யாவும் பெரும் வரவேற் பைப் பெற்றன.

கல்வியாளராகவும், சிந்தனையாளராகவும் இவர் வெளியிட்ட கருத்துக்கள் மக்களை மட்டுமல்லாது கல்வியமைச்சையும் பெரிதும் ஈர்த்தனவாகும். தாய்மொழிக் கல்வியோடு, நம்மவர் ஆங்கிலத்தின் தேவையையும் உணர வலியுறுத்திய வரும் இவரே. காலத்திற்குக் காலம் நாட்டின் கல்வியில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களின் போதெல்லாம் இவர் சங்க ரீதியாகவும், தனிப்பட்ட முறையிலும் வெளியிட்ட கல்விச் சிந்தனைகள் யாவும் அரசின் கவனத்தைப் பெற்றன.

சிறந்த எழுத்தாளராகவும், பத்திரிகையாளராகவும் விளங்கிய இவர், ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் பேசுவதைப் போலவே எழுதுவதிலும் வல்லவராவார். “த சிலோன் ரீச்சர்” சஞ்சிகையிலும் பின்பு “ஈழநாடு” தினசரியின் ஆசிரியராகவும் கடமை புரிந்தார்.

மொத்தத்தில் இவர் ஒரு ஆளுமைமிக்க தலைவராகவும், சீரிய சிந்தனையாளராகவும், பாரம்பரியத்தை மேவிய நிர்வாகியாகவும் விளங்கினார்.

அமரர் சபாரத்தினம் அவர்களின் ஆன்மா பரம்பொருளாம் சிவபத நிழலில் துயில்கொள்ளட்டும்.

நன்றி ஈழநாடு - 22.12.1992

நல்லமழை பெய்யாதோ நாடு சிறவாதோ
எல்லவரும் இன்புற்று வாழாரோ - நல்லூரான்
ஆசானாய் வந்தே யடியேனை யாண்டுகொண்டான்
பேசானு புதியென் பேறு.

— தவத்திரு யோகசுவாமிகள்

“.....ஐய! நீ தொட்ட அனைத்துமே துலக்கங்
காணும் உன் ஆளுமைப் பாங்கு.....”

செ. குமாரசாமி

(பாராளுமன்ற உரைபெயர்ப்பாளர்)

அளவெட்டி

யாழ்ப்பாணம் 'உதயன்' (22-12-1992) பத்திரிகையில்
“என் சபா”வை விளித்த இவ்வரிகள் supersonic வேகத்தில்
என்னை 50 ஆண்டுகள் பின்னிழுத்துச் சென்றன. Chunnakam, Skantha Varothaya College மண்டபத்தின் கிழக்கு அந்தம். Junior School Certificate வகுப்பின் Latin பாட நேரம். Latin Tense ஒன்றின் பிரயோகத்துக்கு உதாரணங் கூறுகின்றார். சபா ரத்தின Master, அன்று English படித்தவர்கள் சரளமாக எடுத்துக் காட்டும் அந்த இலத்தின் வாசகம் இன்று Sua Sponte ஆக குபீரென்று என் நெஞ்சில் சுரந்தது. அந்த ஒலியை இங்கே record பண்ணு முன்னர் அந்த ஒலிக்குரிய வரைத் தரிசிக்கிறேன்:

(திரு ஹன்டி பேரின்பநாயகம் தலைமையில் The Jaffna Youth Congress சுதந்திர கோஷம் எழுப்பிய பின்னணி)

தூய வெள்ளை வேட்டி, தேசிய முழுக்கைச் சட்டை, ('national shirt') வளைந்த ஒரு கழுத்தில் கோத்தபடி நடு நெஞ்சுவரை தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் மடித்த பால் வெள்ளைச் சால்வை. இந்த ஒரே வெள்ளைப் பின்னணியில் எதிர் நிறங்கொண்ட ஒரு செழித்த முகம். மைமல் நிறத்துக்கு ஒளி பாய்ச்சும் பல் வரிசை. சபாரத்தின Master இன் புறத்தோற்றம் இது.

இவருடன் Jaffna Hindu Collegeஇல் இவர் காலத்தில் படித்து, Skantha Varothayaஇல் ஒன்றாகப் படிப்பித்த, அதிபர் திரு.வி. சிவசுப்பிரமணியத்துடன் இவர் பற்றி உரையாடிய பொழுது சொன்னார். "He has been a voracious reader!" அடித்துக் குழைத்துச் சொன்னார்.

....."A very voracious reader!

அம்மாம!

வேறெந்த வகையில் இத்துணை ஆழ்ந்த கடல் ஒன்று தோன்றியிருக்க முடியும்?

Erudition என்று வாளைத் துளைத்துக் கிழித்து இத் துணை இமயம் ஒன்று எமது மண்ணில் எப்படி நிமிர்ந்து நிற்க முடியும்?

புறத்தார் வழியாக அவருக்குக் கிடைத்த கணிப்பு ஒரு வெறும் Baccalareus Artium (B.A) பட்டம் மட்டும்தான். ஆனால், அகத்தால் அவர் தேடிக் கொண்ட புலமையைக் குறியீடு செய்வதற்கு எந்தப் பல்கலைக் கழகத்திலாவது ஏதேனும் வழிமுறை இருக்குமோ தெரியவில்லை.

London Intermediate in Arts பரீட்சையில் தேறிய புதுமையுடன் Skanthaவிற்கு வந்தார் - ஒரு Latin ஆசிரியராக. English, தமிழ், Latin ஆகிய மும்மொழிகளையும் எடுத்து London B.A. பட்டம் பெற்றார். இவரது சகா திரு.வி. சிவசுப்பிரமணியம் அதே வேளை B.Sc., பட்டம் பெற்றார். மாணவர்களுக்கு ஒரே குதூகலம், இருவருமே கூட்டாக, - எனவே பிரமாண்டமாக - அளித்த பலகார விருந்து காரணமாக!

Teacher's Training அல்லது Teacher's Certificate 'பட்டம்' பெற்ற பழந்தலைமுறையினர் மத்தியில், ஸ்கந்தாவில், இவர்கள் இருவரும் modern products! பெருமிதத்திற்கு உரியவர்கள்; இளைஞர்கள். சபாரத்தின master காரைதீவின் முதற் பட்டதாரி. இந்த உந்தற் பெருக்கில் they were simple pumping knowledge into our tender minds - and hearts - in a terrific volume.

Aristotle, Plato முதல் Lenin, Loski வரை வாசித்து அறிந்திருந்தார். Latin மொழியில் ஜூலியஸ் சீசரின் போர் இலக்கியங்கள், காவியங்கள், Illiad, Odyssey போன்ற பண்டைக் கிரேக்கக் காப்பியங்கள், சொந்த இராமாயணம், மகாபாரதம் எங்கள் தேவாரம். திருவாசகம் - இவை B.A. பரீட்சைக்கு அன்று பாட நூல்கள் - பகவத்கீதை, பைபிள் போன்ற செல்வங்கள் அனைத்தையுமே தமது பொக்கிஷம் ஆக்கிக் கொண்ட ஒரு கடல்!

இந்தக் களஞ்சியத்திலிருந்து English, தமிழ், Latin மேற்கோள்கள், உவமான உவமேயங்கள், குறிப்புரைகள், cross references, நிறைவுகள், குறைவுகளை இமைப்பொழுதில் இலாவகமாக மாணவர் நெஞ்சில் அள்ளிச் சொரிந்த ஒரு fountain!

அவர் படிப்பித்தாரா?

J.S.C.இல் சித்தி பெறுவதற்காக ஆங்கிலத்தைப் படிக்காதீர்கள். வாழ்க்கைப் போரில் நீங்கள் சந்திக்கவுள்ள மாந்தர்கள் - Cassius, Iago, போன்ற வஞ்சகர்கள், Shylock போன்ற வன்மனத்தோர், Malvolio போன்ற ஏமாளிகள், Brutus போன்ற மாமனிதர்கள், எதற்கும் மேலாக - நீங்கள் ஆவற்படும் Romeo, Julietகளைத் தரிசிக்க - ஏவவே அறிந்து கொள்ள - உலகத்தைப் படிக்க - ஆங்கிலத்தைப் படியுங்கள், ஆழமாக, அதிகமாகப் படியுங்கள் என்றார்.

".....read, read and READ....." என்று inspire பண்ணினார் Readingகிற்கு எவருமே குழப்பமுடியாத நேரம் ஒன்றையும் nice ஆகக் குறிப்பிட்டார் (பச்சை நினைவிலிருந்து எழுதுகிறேன்) (நித்திரைப்) பாயை விட்டெழுந்த பின்னரும் பல் துலக்கு முன்னரும், வெறுமனே குந்திக் கொண்டு இருந்த படி கழிக்கும் அவப்பொழுதைத் தவப்பொழுதாகக் கழியுங்கள் என்றார். விசுவாசமுள்ள சீடன் ஒருவனாக நானும் அந்த முன்மாதிரிக்கு ஆளானேன். துணைக்கு நின்றவர் நீண்ட காலமாகக் கூடி வாழ்ந்து பின்னர் என்னை விட்டுப் பிரிந்த என் நண்பன் - Haemorrhoids!

பிற்காலத்தில் ஒரு Simultaneous Interpreter ஆக நான் பெற்ற கணிப்புக்கு வித்திட்டது. அன்னாரிடமிருந்து நான் மொண்ட Vocabularyயும் இந்தப் பேரின்பப் பழக்கமுமே தான்! Reading became the source of strength - and weakness too! 46 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் - நான் பாடசாலையிலிருந்து விலகியபொழுது - அதிபர் Orator தன் கைப்பட எழுதித் தந்த சான்றிதழ் ஒன்று இன்றும் என் கையில் உண்டு. அதில் உள்ள வாசகம் ஒன்று: "He is fairly well - read for his age".

Skanthaவில் - படிப்பித்தார்கள், படித்தோம், பயன் சுவைத்தோம்!

பாட விதானத்தின் எல்லைகளையும் மீறி, தன்னையும் மறந்து தனது சொந்த General Knowledge Course ஒன்றுக்கூடாக எம்மை இழுத்துச் சென்றவர் மாட்டுப்பட்டுவிட்டார். Aphrodite, Venus, Eros போன்ற காவிய நாயக நாயகிகள்; நாகரிகங்களின் எழுச்சி, வீழ்ச்சி என்று ஒரு பரந்த சுற்றுலா, அதிபரின் அலுவலகத்தில் இருந்தபடி ஆசிரியர் அனைவரினதும் Scheme of work அன்றாடப் பாடங்களின் கையொப்பப் பதிவேடு - கொப்பிகளை School Inspector எடுப்

பித்துப் பார்த்தார். J.S.C. ஆங்கிலக் கொப்பி 12 வாரங்களாக நிரப்பப்படாதிருந்தது. Principal உடன் Inspector வகுப்பறைக்குள் வந்து பின் வரிசையில் மெதுவாக அமர்ந்து கொண்டார். The teacher's ebullience - and exposition - were irresistible, Eros பற்றிய விபரம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. This is a small digression' - a glimpse of a past civilization - என்றார், பாடத்தைத் தொடர்ந்தபடி, வந்தவர்களும் எம்மோடு சேர்ந்து மாணவர்கள் ஆனார்கள்.

"Those who came to scoff
Remained to pray"-

Text booksஐப் படிப்பித்தார். Textsஐ மறந்து விட்டோம். ஆனால், அந்த textஐ எமது நெஞ்சில் பதிக்கும் பணியில், அவர் சொரிந்த அந்த 'Small digressions' தான் இன்றும் எம் நெஞ்சில் அழியாத அறிவுப் பொக்கிஷங்கள், பெருமிதங்கள்

கூடவே நக்கல் குத்தல், நகைச்சுவை வெடிகள், (அன்றைய) தனது வயதிற்கேற்ற வம்புப் பகிடிகள், 50 ஆண்டு storageலிருந்து தலைகாட்டும் இரண்டொரு துணுக்குகளை இந்த இதழில் வெவ்வேறு பக்கங்களில் பார்க்கலாம்.

ஆழ்ந்த கடல் ஒன்றின் நீண்ட நீர்ப்பரப்பிலிருந்து கிளம்பும் பரந்த நீராவியில் சுவறும் பாக்கியத்தைப் பெற்றோம். அந்த நீராவி மழையாகிப் பொழியும் போது ஊறித் தோய்வதற்கு அன்று நாம் சிறிய மாணவர்கள்; அதிஷ்டம் அற்றவர்கள்.

என். சபாரத்தின master ஓர் ஆசி(ரி)ய மலை - இமயம். இமய மலைச் சாரலில் உலவும் வாய்ப்பைப் பெற்ற மாணவர்களாகிய நாம் வாழ்க்கையில் "கொள்ளை இலாபம்" ஈட்டியுள்ளோம்.

பரவச நிலையில் பாடம் படிப்பிக்கும் இவர் தன்னைப் பற்றி, தன்னை மறந்த நிலையில், எழுதிய சில வார்த்தைகளை இங்கே குறிப்பிட வேண்டும்.

"A teacher according to Erasmus, has three Functions—

placet — (he) Pleases

docet - (he) instructs

movet - (he) inspires

Almost any teacher can please and, up to a point, instruct, but only those of a superb ability can inspire or, as plato put it, throw off sparks to set fire to the Cinder".

ஸ்கந்தா அதிபர் திரு. வி. சிவசுப்பிரமணியம் ஓய்வு பெற்ற வேளை 'The Skantha'வில் அன்னாரைப் பற்றி இன்னார் தான் எழுதினார் காண்! இப்படி.

ஆங்கிலக் கல்வி என்ற புறநாட்டுக் காற்றிலும் மழையிலும் ஊறி வளர்ந்த இந்த ஆலமரம் தனது வேர்களை மட்டும் தன் சொந்த மண்ணில் ஆழ நீளமாகப் பரப்பி நிமிர்ந்து நின்றது. தனது சிறு பிராயத்து யாழ்ப்பாண Rural rustic life இன் இனிமையில் ஊறித் தோய்ந்து வளர்ந்தவர்; பெருமையுடன் பேசுவவர்.

அடைமழைக் காலத்து நண்பகல் வேளைகளில் கோக்காலியின் கீழிருந்து எடுத்து அவித்து, பரந்த பனையோலைத் தட்டில் பரப்பிக்கொட்டி, சுற்றிவர இருந்து சுடச்சுடச் சாப்பிடும் சிறுவள்ளிக்கிழங்கின் சுவையும்—

அடுக்களையில் வட்டமாக இருந்தபடி நடுவேயுள்ள ஓடியற் கூழ்ச் சட்டியிலிருந்து தனது பலாவிலையை நிரப்பியதும், ஒரு ரசிகர், சட்டிக்குள் புதைத்தபடியே, அகப்பையை அடுத்தவருக்கும் அவர் தனக்கு அடுத்தவருக்குமாகச் சுண்டி விடவும், பாட்டம் முடியும் வரை, நிமிடக் கம்பி போல அகப்பைக் காம்பு சட்டிக்குள் வட்டமிட்டுக் கொண்டே யிருக்கும் அற்புதமும்—

அடுப்பருகே சுளகைச் சுற்றிவர இருந்தபடி சுடச்சுட அப்பத்திற்குச் சண்டையிட்டுச் சாப்பிடும் இன்பமும்—

அந்தக் காலத்தில் அவர் கூறிக் கூறி ரசித்தவை; நாம் கூடிக் குடித்தவை!

யாழ்ப்பாணத்தின் அமைதி நிறைந்த பொற்காலம் ஒன்றின் இனிமை நினைவுகள்!

புறநாட்டு வெள்ளத்தில் தோய்ந்தாலும் அடிநாட்டு வேர் பிறழாத முதிர்ச்சிக்கு இவரது "ஊரடங்கு வாழ்வு" ஒரு சான்று; ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சிக்கு ஆளாக வேண்டிய ஒரு நூல்!

ஆசிரியர் சபாரத்தினம் Skantha Magazineஇன் 1வது ஆசிரியர். இலங்கை ஆசிரிய சஞ்சிகை. 'Guru'வின் ஆசிரியர். பல நூல்களின் ஆசிரியர். தமிழ் இனத்திற்கே ஓர் ஆசான்.

"To bring out a memorial number to remember his services to Education and to the community in general".. இது அவரை அறிந்தவர்களுக்குப் பெரும் மன நிறைவையும் பெருமையையும் ஏற்படுத்தும். ஆனால், அவர் எழுத்தில் வடித்த அத்தனை சங்கதிகளையும் தொகுத்து அச்சில் ஏற்றுவது அவரை நேரில் அறியாத அறிஞர்களுக்கும் இளந் தலைமுறையினருக்கும் பயன் தரும்.

Intellectual fieldஇல் அவர் தொடராத துறை இல்லை. தொடராதது எதுவும் பொன்னாகாததும் இல்லை. என்னை ஆரம்பத்தில் நெகிழ்ந்த வரிகள் இவை-

தமிழ்

.... "ஐய! நீ தொட்ட அனைத்துமே துவக்கங்
காணும் உன் ஆளுமைப் பாங்கு....."

in English:

"He did touch nothing
which he did not adorn"

இந்த ஆங்கில Quotationஇன் Latin தந்தையைத் தான் சபாரத்தின master, Latin Tense ஒன்றின் பிரயோகத்துக்கு உதாரணம் காட்டினார்; என் நெஞ்சிற் பதித்தார் - 50 ஆண்டுகளின் பின்னரும் என் காதில் ஒலித்தார்:

in Latin:

என். சபாரத்தின master
"Nullum tetigit
Quin ornaverit"

"Here was a Caesar (teacher)
when comes such another"

Nullum = nothing
tetigit = (He) did touch

Quin = which not
Ornaverit = (he) did adorn

“சமுதாடு” பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியராக எம்மவரின் நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் விளங்கிய அமரர் சபாரத்தினமவர்கள் சிந்தனைத் தெளிவும் ஆழ்ந்த கருத்துக்களும் துணிச்சலும் நிறைந்த தலையங்கங்களைத் தீட்டி மக்களிடையே விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தினர். தலையங்கங்கள் “ஊரடங்கு வாழ்வு” என்ற பெயரில் யா.இ.சு. பழைய மாணவன் கலாநிதி பொ. இரகுபதியவர்களால் தொகுத்து நூலாக்கப்பட்டது. பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்டவை ஏக்காலத்துக்கும் பொருத்தமானதாகவுள்ளன. அவற்றில் இருதலையங்கங்களை மறுபிரசுரம் செய்கின்றோம்.

யாழ்ப்பாண நன்னாடு

ந. சபாரத்தினம்

புதுவருட கொண்டாட்டக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து வளர்ந்தோரும் அவர்களின் பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகளும் தங்கள் சொந்தநாடு, பிறந்த பொன்னாடு யாழ்ப்பாணம் என்று நினைக்க உந்துவது அவர்களின் வெளிநாட்டு வாசம்.

எமது தலையங்கம் புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளையின் சொத்து; அதனை விபரிக்க அமரரின் ஆசியை வேண்டி நிற்கின்றோம்.

‘யாழ்ப்பாண நன்னாடு’ என்ற தலைப்பில் பாடிய புலவர் மணி,

“பலதிசையும் சென்று முயன்றீட்டு பெரும்பொருளார்
பரமனடித் தொண்டு புரிந்தேத்து திருவருளார்
மலையென நின்றயர்ந் தோங்கு தன்மானமுடையார்
மானமழிந்தெய்தவரு வருமானமுடையார்”

என்று யாழ்ப்பாண மக்களை இவ்வாறு உயர்த்தியிருக்கிறார். தகுதியான உயர்ச்சிதானே.

சுவாமி விபுலானந்தர், புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை போன்ற சான்றோர் தங்கள் சொந்த நாடாகிய மட்டக்களப்பை எவ்வளவு நேசித்தனரோ அவ்வளவு யாழ்ப்பாண மக்களில் பேரன்பும் பேரபிமானமும் உடையவர்களென்பது தமிழ் மக்கள் நன்கறிந்ததே.

யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, எமக்கு இன்றைய அரசியலில் இரு மாவட்டங்களாகத் தோன்றும்; அதில் ஒரு பொல்லாப்புமில்லை.

தமிழ் மக்கள் பண்டைக் காலம் தொட்டு வாழையடி வாழையென வாழ்ந்துவந்த இடங்களாகையால் அவை இரு

நாடுகளென்று நாம் குறிப்பிடுவதில் பெருமையடைகின்றோம். தேசிய ரீதியில் அவை ஒன்றுப்பட்டவையே!

புவியியல், வரலாறு, பொருளாதாரம், அரசியல்—இவையெல்லாம் காலத்தால் மாற்றத்துக்குரியவை. மாற்றங்கள் எத்துணை பெரிதாயினும், மக்கள் மக்களாய் வாழ, மனிதாபிமானமென்ற பெரும்பண்பு நிலைத்திருக்க, பிறந்த பொன்னாடு என்ற தேசப்பற்று இன்றியமையாதது.

‘எங்கள் தந்தையர் நாடு’ என்று தாய் நாட்டைப் பாடிய பாரதியார் அதில் ஒரு சக்தி பிறப்பதை விளக்கியுள்ளார்.

இது வெறும் புலமையா? அல்லது எம்போன்ற சாதாரண மக்கள் காணமுடியாததைக் கவிஞன் கண்டானா?

இன்று பிறந்த பொன் நாட்டைவிட்டு, தொழில், உத்தியோகம் காரணமாக வெளியூரில் வாழும் யாழ்ப்பாண மக்கள் அநேகம். சுமார் நூற்றுக்கு எட்டு வீதம், இப்பகுதி மக்கள் வெளி நாட்டில் வாழ்கின்றனரெனலாம்.

புதுவருடக் கொண்டாட்டத்தில் ‘பரமனை ஏத்தும்’ மானமுடைய மக்கள் இன்றைய இருப்பிடங்களை விட்டு யாழ்ப்பாணம் வர விரும்பியபோதும் முடியாத நிலையில் இருப்பவர்கள் பலர். இன்றைய அரசியல் மட்டும் காரணமல்ல.

இந்த வெளிநாட்டு வாசம் யாழ்ப்பாணத்தவருக்கு நேற்று இன்று தொடங்கியதல்ல; திரைகடலோடித் திரவியம் தேட வழிகாட்டிய ஓளவையாரைப் பின்பற்றியவர்கள்; ஆங்கிலம் கற்று, கடந்த நூற்றாண்டின் கடைக்கூற்றிலே மலேசியா சென்று, பொருளீட்டிப் புகழ் பெற்றவர்கள். இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்கு அளித்த செழிப்பை நாம் இன்றும் காணலாம்.

இன்றைய காலத்தில், கடந்த 25 வருட எல்லைக்குள், பல யாழ்ப்பாண வாசிகள், உயர் தொழிலுக்குரிய படிப்புடையவர்கள், இங்கிலாந்து, ஆபிரிக்கா, கனடா, அவுஸ்திரேலியா, நியூஸிலாண்ட், மத்திய அமெரிக்க நாடுகள் சென்று பெரும் வருமானமுடைய தொழில் பார்க்கின்றனர். இவர்களுள் சிலர் குடும்பத்தோடு அவ்விடங்களில் வாழ்ந்த போதும் யாழ்ப்பாணத்துடன் தொடர்புடையவர்களாகவே இருக்கின்றனர்.

போதிய கல்வியில்லாதவர், தொழில் திறமையுடைய வர்கள், இல்லாதவர்கள் தானும் மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் தொழில் புரிந்து நன்றாய் உழைக்கின்றனர். இவர்கள் எவரும் அந்த நாடுகளில் நிரந்தரமான தொழிலையோ வாழ்வையோ பெறும் வசதியற்றவர்.

இவ்வாறு வெளிநாடு சென்று பொருள் தேடும் திறமையும் விடாமுயற்சியும் உடைய எமது மக்கள், யாழ்ப்பாணத்தை, தமது சுற்றத்தாரை மறந்து வாழ்பவர்களல்லர். குடும்பப் பாசமும் சுற்றத்தாரின் ஒருமைப்பாடும் யாழ்ப்பாணத்தவரின் பொருளாதார சமுதாய வாழ்வின் அணிகலன்கள்.

இன்று இப்பண்புகள் இருந்தவாறிருக்கின்றனவா அல்லது தேய்ந்து வருகின்றனவாவென்று அடித்துக்கூற முடியாத நிலை அரும்புகின்றது. திரவியந் தேடியவர்கள் திரைகடலோடுகின்றனர். தமிழ்த் தேசியம் இந்த நாட்டில் வாழும் வேறெந்த மக்களுக்கும் மாறானதல்ல. எனவே இன்று இது தான் எங்கள் நாடென்று கொள்ளும் மக்கள், வேற்ற மரம் போல் வெளிநாட்டு வாழ்வில நிரந்தர விருப்பம் கொண்டால், அவர்களுக்கோ, யாழ்ப்பாணத்துக்கோ அது நன்மையளிக்காதெனத் திடமாகக் கூறலாம்.

10-4-84

தருபத்தியே பெரும் பேறு
கொண்டாடிக் கொண்டாடி ஆறு.

— தவத்திரு யோகசுவாமிகள்

மதசார்பற்ற அணுகுமுறை

ந. சபாரத்தினம்

இலங்கையில் சிங்கள மக்கள் — குறிப்பாக சிங்கள பௌத்தர் மாத்திரமே ஆதிக்கத்தில் இருக்கவேண்டும் என்று சிங்கள மக்கள் நம்புவதாயின், அவர்கள் கனவுலகத்தில் வசிப்பவர்களே ஆவர்.

இலங்கையைத் தங்கள் நாடாகக் கொண்டிருக்கும் தமிழ் மக்கள், கிறிஸ்தவர்கள், முஸ்லிம்கள் ஆகியவரும் இந்நாட்டு மக்களே. இவர்கள் யாவரும் தங்களுடைய சொந்த நன்மையை முன்னிட்டாவது ஒன்றுபட்டிருந்து வாழ்ந்தாக வேண்டும்.

உலகத்தின் எப்பகுதியிலும் ஒரே தேசியச் சமுதாயம் என்பது ஒரே மதம், ஒரே மொழி, ஒரே இனம் என்று பொருள் கொண்டிருந்ததில்லை. இலங்கையிலும் இவ்விதம் இருந்ததில்லை. வரலாற்றைத் திரிப்பதில் பயனில்லை.

இது ஒரு சிறு நாடு; இந்தியா போன்ற பெருநாடு அல்ல. பலதரப்பட்ட மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்தியாவில் வாழ்கிறார்கள் என்பதினால் ஒரே தேசியச் சமுதாயமாக இந்தியா இல்லாது போகவில்லை; இன்றும் இந்தியாவில், பாகிஸ்தானிலும் பார்க்க அதிகமான முஸ்லிம்கள் இருப்பதைப் பலர் அறியார்.

அதேபோன்று இந்தச் சின்ன நாட்டில் சிங்கள மக்களுக்கு அயலவர்களாகத் தமிழர் இருப்பதினால் தேசியச் சமுதாயம் பரீழ்மையவேண்டியதில்லை; ஆனால், இவ்விரு சமூகங்களும் (இனங்களல்ல) ஐக்கியமாக வேண்டும்; இத்தகைய நிலைமை இருக்கும்போது தான் ஒருநாடு, ஒரே தேசியச் சமுதாயம் ஆகிறது. இன்று பேசப்படும் தேசிய ஒற்றுமை தமிழ் மக்கள் நன்கறிந்த 'ஒற்றுமை'.

எனவே, ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்ளும் சக்தி எங்கிருந்து கிடைக்கும்? வானத்திலிருந்து விழாது; அண்டை நாடாகிய இந்தியாவோ, தூர நாடுகளாகிய அமெரிக்காவோ, ரஷ்யாவோ, சீனாவோ, ஜப்பானோ தங்கள் செல்வாக்கிலிருந்து உதவியாக வழங்கமுடியாது.

நாம் முன்னே கூறினதுபோல் இந்த நாட்டில் எல்லோருக்கும் சம உரிமை வழங்கவேண்டும் என்ற அசையாத உண்மை, ஆட்சியிலிருப்பவர்களுக்கும் அவர்கள் பிரதிநிதிப்படுத்தும் பெரும்பான்மை மக்களுக்கும் அடிப்படை உணர்வாக அமையவேண்டும். குறிப்பாக, சிங்களப் பெளத்த மக்கள் நாட்டின் சுதந்திரத்துக்கு இடர் விளைக்கும் கருத்துக்களைக் கைவிடவேண்டும்.

அது இலகுவான காரியமா? இல்லையென்பதை நீண்டகாலமாக நாட்டை வருத்தும் பிணிநிலை இன்று தெளிவாக்கி விட்டது.

இந்தப் பிணிநிலை, 'போர்' நிலையாக மாறி, நாம் நம்பக்கூடாத அளவிற்கு நாட்டுக்குத் தீங்கு விளைக்குமென்பதை ஆட்சியாளர் மட்டுமல்ல பொதுமக்கள் உணர்ந்த பாடில்லை. பொதுமக்கள் தாமே சிந்திக்குமளவிற்குக் கட்சி ஆட்சி அமைந்திருக்கவில்லை.

இது ஒரு தமிழனின் அல்லது தாக்கப்பட்ட சமூகத்தினரின் வெறும் வெருட்டல்.

இன்று நடைபெறும் சம்பவங்களை நிதானமாகப் புரிந்து கொண்டால், தமிழ் மக்களுக்கு எதுவித பாதுகாப்பும் இல்லையென்பதும், அவ்வித அச்சத்தாலும், ஆத்திரத்தாலும் இந்த அழிவுப்பாதை திறக்கப்பட்டிருப்பது தெளிவாகும்.

இப்பாதையில் சிங்கள இளைஞர்கள், தமிழ் இளைஞர்கள், தமிழ் அப்பாவி மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் அழிவதை நிறுத்த முடியாது திண்டாடும் நிலை பரிதாபமானது.

அது நிற்க, விடயம் என்னவென்றால் வாசாலமாகப் பேசப்படும் சமஉரிமை நிராகரிக்கப்பட்டுள்ளது; அதனால் எழுந்த குழப்பமே இன்று முற்றியிருக்கிறது.

ஆளும் சமுதாயம் ஒன்று; மற்றவை ஆளப்படும் சமுதாயங்கள். 'தமிழ் மக்கள் உரிமை' என்ற போராட்டம் இந்த

அடிப்படைப் பாகுபாட்டில் எழுந்தது. இன்று விசித்திர நிலை அடைந்திருக்கிறது.

இந்தப் பாகுபாடு சமய, அரசியல் தலைவர்களின் போதனையால், சாதனையால், முற்றாக நீங்கிவிடும் பண்டமல்ல. 'தமிழர்கள் இந்த நாட்டில் வாழ்ந்து போகட்டும்' என்ற மனப்போக்கு இனிமேல் உதவாதெனலாம்.

இலங்கையில் ஒரேஒரு சமுதாயம், அது சிறிலங்கன் சமுதாயம் என்று பேசிவரும் ஜனாதிபதி, பிரதமர், பந்தோபஸ்து அமைச்சர் போன்ற சிங்களத் தலைவர்கள் எதனைக் கருதுகின்றனர்.? சிறிலங்கன் சமுதாயமென்றால் சிங்களச் சமுதாயம் என்பதே. சத்தியத்திற்கு மாறான இக்கொள்கை எவ்வாறு வெற்றியடையும்?

இதனை நிரூபிக்கும் பொறுப்பு எமதல்ல. எங்குப் பார்த்தாலும் இதனை நாம் காணும்போதும் கேட்கும்போதும் இது இலகுவில் புலப்படும். இந்த நிலைமை முற்றாக மாறவேண்டும்.

தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அபாயநிலை, அவர்களின் எவ்வித பாதுகாப்புமற்ற கொடுமைநிலை, ஆட்சியாளருக்கு அனுதாபம் ஏற்படுத்துமானால் இராணுவம் உடனடியாக இப்பகுதியிலிருந்து எப்பவோ திருப்பி அழைக்கப்பட்டிருக்கும்.

பேச்சைவிடக் காரியம் சிறந்தது. குழப்பத்தைப் பெருப்பிக்கும் பேச்சைக் கைவிட்டுப் பத்திரிகைகளின் கோளையும் குள்ளப்போக்கையும் மட்டுப்படுத்தி, சமாதானத்திற்குதவும் திடமான முடிவில் இறங்கவேண்டும். அதற்கு மதசார்பற்ற அணுகுமுறை நல்ல பலனளிக்கும். பௌத்த மதத்தினருக்கும், சங்கத்துக்கும், ஏனைய தலைவர்களுக்கும் தமிழ் மக்களில் அனாவசியமான சந்தேகம் இருக்கவேண்டிய தில்லை.

மதரீதியில் மொழிப்பாகுபாட்டில் இவ்விரு சமூகங்களுக்கும் இனிமேல் மோதல் ஏற்பட நியாயமில்லை. தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய உறைவிடங்களைத் தாமே விருத்தி செய்யவும் பாதுகாக்கவும், உரிமையும் அதிகாரமும் உண்டென்றால் நாடு பூரண சுகமடையும்.

அமரர் நமசிவாயம் சபாரத்தினம் போன்ற பெருந்தகை இக்காலகட்டத்தில் எம்மிடமிருந்து மறைந்தது பேரிழப்பாகும். சமூக வளர்ச்சியில் பல்வேறு துறைகட்கு ஒரு தூணாகத் திகழ்ந்த பெரியார் சார்பாக ஒரு நினைவு மலர் வெளியிட வேண்டுமென்ற பேரவாவால் உந்தப்பட்டு யாழ் இந்துக் கல்லூரி பழைய மாணவர் - நண்பர் சார்பில் இப்பணியை மேற்கொண்டேன். இப்பணி நிறைவு பெற உதவிய அன்பர்கள் யாவருக்கும் எமது நன்றி உரித்தாகுக. வெளிநாட்டிலிருந்து மலரைத் தொகுக்கும்போது நெருங்கிய தொடர்புகளையோ, சம்பந்தப்பட்ட படங்களையோ முழுமையாகப் பெறமுடியாத துர்ப்பாக்கிய நிலையை அமரர் அவர்களின் அன்பர்களும் நண்பர்களும் பழைய மாணவர்களும் மன்னிப்பார்களாக.

— வி. சிவசுப்பிரமணியம்
11.12.93

நம்மிட மெல்லா நலனுமுண்டு
நம்மிட மெல்லா உலகமுமுண்டு
நம்மிட மெல்லாக் கலகமுமுண்டு
நம்மிட மெம்மைக் காண்பதுதொண்டு.

— தவத்திரு யோகசுவாமிகள்